

OPPL. 7 207 000

den

SEPTEMBER 1984

ENKLE SANNHET

et tidsskrift til forståelse

**Europas
usikre fremtid**

Den Enkle Sannhet har ingen abonnements- eller løssalgsspris. Bladet utgis gratis. Dette er gjort mulig ved frivillige tiender og gaver fra medlemmene i Guds Verdensvide Menighet og andre som har valgt å støtte menighetens arbeid. Men bidrag er hjertelig velkommen. De som ønsker å støtte dette verdensomspennende arbeidet på frivillig basis, er velkommen som medarbeidere for å utbre det opprinnelige, sanne evangelium til alle nasjoner. Bidrag kan sendes til Worldwide Church of God's konti i: *Norge*: Postgiro 2 29 69 78; bankgiro 7082.05.12624; *Sverige*: Postgiro 98 07 30-6; *Danmark*: Bankgiro 3258-13620-9. Vennligst send eventuelt bidrag til nærmeste adresse (se adresselisten nedenfor).

den ENKLE SANNHET

et tidsskrift til forståelse

ÅRG. 1 NR. 6

Opplag: 7 207 000

SEPTEMBER 1984

GRUNNLEGGER OG SJEFREDAKTØR HERBERT W. ARMSTRONG

HOVEDREDAKTØR:
HERMAN L. HOEH

ANSVARLIG REDAKTØR:
DEXTER H. FAULKNER

STEDFORTREDEDE SJEFREDAKTØR:
RAYMOND F. MCNAIR

NYHETSREDAKTØR INTERNASJONALT:
GENE H. HÖGBERG

FASTE MEDARBEIDERE:
RONALD D. KELLY, RODERICK C. MEREDITH,
DONALD D. SCHROEDER, JOHN R. SCHROEDER,
MICHAEL A. SNYDER, CLAYTON D. STEEP,
KEITH W. STUMP

REDAKSJON:
SHEILA GRAHAM, NORMAN L. SHOAF

ARTIKKELFORFATTERE:
DIBAR APARTIAN, ROBERT BORAKER,
JOHN HALFORD, SIDNEY M. HEGVOLD,
KENNETH C. HERRMANN, ROD MATTHEWS,
L. LEROY NEFF, RICHARD PAIGE,
PATRICK A. PARNELL, RICHARD J. RICE,
RICHARD H. SEDLIACK, DAN C. TAYLOR,
JEFF E. ZHORNE

MANUSKRIFT-KORREKTUR:
PETER MOORE

REDAKSJONSASSISTENTER:
CHERYL EBELING, KAREN FERGEN,
WERNER JEBENS, JANICE ROEMER,
MARIA ROOT, WENDY STYER, RON TOTH,
EILEEN WENDLING

GRAFIKK:
Grafikkredaktør: RANDALL COLE;
Stab: MATTHEW FAULKNER, L. GREG SMITH
Design-konsulent: GREG S. SMITH

FOTOREDAKSJON:
Ansvarshavende: WARREN WATSON;
Leder for billedproduksjon: HAL FINCH
Stab: G. A. BELLUCHE JR.,
KEVIN BLACKBURN, CHARLES BUSCHMANN,
NATHAN FAULKNER, ALFRED HENNIG,
ELIZABETH RUCKER, KIM STONE
Fotoarkiv: VERONICA TAYLOR

UTGIVELSE:
Sjef for utgivelse: RAY WRIGHT;
Produksjonsansvarlig: ROGER G. LIPPROSS;
Produksjonssjef: RON TAYLOR;
Internasjonale koordinatorer:
JEANNETTE ANDERSON, VAL BROWN,
BOB MILLER;
Opplagsansvarlig: BOYD LEESON;
Opplagsassistent: CAROL RIEMEN;
Kioskbladforsendelse: JOHN LABISSONIERE

FORRETNINGSFØRER:
L. LEROY NEFF

INTERNASJONALE UTGAVER:
BRITISK: JOHN ROSS SCHROEDER;
FRANSK: DIBAR APARTIAN;
HOLLANDSK: JOHAN WILMS;
ITALIENSK: CARN CATHERWOOD;
NORSK: ROY ØSTENSEN;
SPANSK: DON WALLS;
TYSK: JOHN B. KARLSON

REGIONALE KONTORER:
AUSTRALIA: ROBERT MORTON;
CANADA: COLIN ADAIR;
ENGLAND: FRANK BROWN;
FILIPPINENE: GUY AMES;
FRANKRIKE: SAM KNELLER;
LATIN-AMERIKA: LEON WALKER;
NEDERLAND: BRAM DE BREE;
NEW ZEALAND: PETER NATHAN;
PUERTO RICO: STAN BASS;
SYD-AFIKA: ROY MCCARTHY
SVEITS: BERNARD ANDRIST;
VEST-TYSKLAND: FRANK SCHNEE

ARTIKLER

- 2 80-årenes presidentvalg
- 5 Utover Europas nærværende krise — en politisk gigant tar form
- 7 Det europeiske fellesskap truet av sammenbrudd?
- 9 Den sanne vei ut av frykten for atomkrig nå!
- 15 Livet kan bli bedre med alderen!
- 19 Hvor er den sanne kirke?
- 24 Markus: Mannen bak evangeliet

FASTE RUBRIKKER

- 1 Personlig fra Herbert W. Armstrong
- 28 Brev til redaktøren

FORSIDEBILDET

Hvordan kan man best få et bilde av den geografiske beliggenheten til det europeiske fellesskap? Fra en ny synsvinkel, nemlig fra den andre siden av Atlanteren, istedenfor sydfra! Størrelsen og det militære potensial til de russiske landmasser kommer dramatisk til uttrykk langs den mørke horisonten.

OMSLAGSBILDE: REN WICKS

Den Enkle Sannhet (The Plain Truth) blir også utgitt på engelsk, fransk, nederlandsk, italiensk, spansk og tysk av Worldwide Church of God, Pasadena (California, USA) og Borehamwood (England). © 1984 Worldwide Church of God. Alle rettigheter forbeholdt. Printed in England by Ambassador Press, St. Albans. Kan bestilles i:

Norge: Postboks 2513 Solli, N-0203 Oslo 2
Danmark: Postboks 211, DK-8100 Århus C
Sverige: Box 5380, S-102 46 Stockholm

Andre utgaver av *The Plain Truth*:
Engelsk: *The Plain Truth*, P.O. Box 111, Borehamwood, Herts., England WD6 1LU. Tlf. 01-207-2811
Fransk: *La Pure Vérité*, B. P. 64, F-75662 Paris CEDEX 14, Frankrike
Hollandsk: *De Echte Waarheid*, Ambassador College, Postbus 444, 3430 AK Nieuwegein, Nederland. Tlf. 034-0239922
Italiensk: *La Pura Verità*, Castella Postale 10349, I-00144 Roma EUR, Italia

Spansk: *La Pura Verdad*, Apartado Postal 1230, Madrid 9, Spania
Tysk: *Klar & Wahr*, Ambassador College, Postfach 1129, D-5300 Bonn 1, Vest-Tyskland Tlf. 0228-218061

Andre *Plain Truth*-adresser:

USA: 300 W. Green St., Pasadena, California 91123. Tlf. 800-423-4444
Canada: P.O. Box 44, Station A, Vancouver, B.C. V6C 2M2. Tlf. 1-800-663-2345
Australia og Sydøst-Asia: P.O. Box 202, Burleigh Heads, Queensland 4220, Australia. Tlf. 075-35-4233
New Zealand og Stillehavsoyene: P.O. Box 2709, Auckland 1, New Zealand
Ghana: P.O. Box 9617, Kotoka Int. Airport, Accra
Kenya: P.O. Box 47135, Nairobi
Nigeria: P.M.B. 21006, Ikeja, Lagos State
Syd-Afrika: P.O. Box 1060, Johannesburg 2000
Zimbabwe: P.O. Box U.A. 30, Union Ave., Harare
Filippinene: P.O. Box 1111, Makati, Metro Manila
Latin-Amerika: Institución Ambassador, Apartado Postal 5-595, 06500 México D.F., Mexico
Karibiske hav: P.O. Box 6063, San Juan, Puerto Rico 00936

Husk å sende melding om adresseendring så snart som mulig hvis du endrer adresse. Vennligst vedlegg en gammel adresselapp sammen med din nye adresse.

PERSONLIG FRA

Hvordan forstå veien til fred!

La meg gi deg en smule *forståelse* av problemstillingen krig — FRED.

Hvorfor kan ikke regjeringsoverhoder verden over innse at BARE GUD har SVARENE? At Bibelen er den mest tidsmessige kilde til kunnskap og *forståelse* for løsningen på alle problemer i dagens verden?

Den Enkle Sannhet er et tidsskrift med NYHETER fra hele verden, og det holder deg à jour med nøkkelbegivenheter i vår verden som vil føre oss direkte frem til den FREDelige og LYKKELIGE VERDEN AV IMORGEN. Men dette er ikke alt! Det er et tidsskrift til *forståelse* av selve livet, av HENSIKTEN og den egentlige mening med tilværelsen — *forståelse* av årsakene til problemer og vanskeligheter, enten de er internasjonale, nasjonale, eller personlige og individuelle — og kunnskap om LØSNINGENE på disse problemene, samt om *hvordan*, *når* og med *hvilke midler* alle disse enorme problemene vil bli løst! Hva mer er — og kanskje det viktigste av alt — *Den Enkle Sannhet* gir deg *forståelse* for Guds ord, SANNHETENS KILDE — og PROFETIENE om begivenheter som snart vil inntreffe, om to, fem eller ti år!

HVORFOR går nasjoner til krig mot hverandre? HVORFOR tillater Gud kriger, vold og lidelse blant menneskene? Mange mener at hvis Gud er *kjærlighet*, så ville han umulig *ønske* all denne lidelsen! Og dersom han er ALLMEKTIG, KUNNE HAN

FORHINDRE DEN. Så HVORFOR gjør han det ikke?.

Sant nok, Gud kan stoppe dette. Og faktum er at han vil gjøre det ganske snart! Men hvorfor gjorde han det ikke for tusener av år siden?

På grunn av en ytterst viktig årsak! En HENSIKT er under utarbeidelse her nede. Mennesket ble plassert på jorden for å utvikle rett KARAKTER. Denne HENSIKTEN fordrer at mennesket kan handle selvstendig. Det er nødvendig at mennesket blir gitt både fortrinnsretten og evnen til å ta sine egne beslutninger! Ellers ville mennesket bare bli en robot uten karakter.

Det finnes en VEI til fred, lykke og overstrømmende velferd, og som del av denne veien vil Gud GI evig liv!

Hva består så denne *veien* i? Den Evige Skaper satte i funksjon en *åndelig* lov som LEDER TIL alle disse ønskede velsignelser. Denne loven er *kjærlighetens* VEI, det vil si utgående omsorg. Det er å gi, hjelpe, tjene og dele med andre. Men den menneskelige natur *trekker* menneskeheten i stikk motsatt retning — mot selvsentretthet, egoisme, grådighet, forfengeligheits vei, der man krever, tar og samler seg opp goder, veien der konkurranse, strid, misunnelse, sjalusi, bitterhet og hat råder.

Guds vidunderlige åndelige lov er helt enkelt *årsaken* til fred, lykke og rik velferd. Når man gir seg over til menneskenaturens innflytelse, bryter man denne loven, noe som leder til fravær av fred, lykke og overstrømmende velvære.

Gud la kunnskapen om hans lov og hans levemåte frem for mennesket. Han tvinger mennesket til å VELGE! *Ville* mennesket virkelig ønske at Gud skulle TVINGE det til å gå Guds vei, *i strid med* menneskenaturens begjær? Aldri! Han ville protestere: "Gud er urettferdig!" Mennesket ØNSKER retten til å velge fritt.

Så for å oppfylle sin HENSIKT, avsatte Skaperen en tidsrom på 7000 år. De første seks av disse tusenårige "dagene" ble reservert mennesket for å VELGE om det ville ADLYDE Guds lov, det vil si, frivillig å underkaste seg GUDS STYRE — eller utarbeide sine egne idéer om MENNESKELIGE styreform. Mennesket valgte å vrake Gud, hans styre og hans lov. Han valgte å følge lystene i sin kjødelige natur.

Å gi etter for MENNESKENATUREN er *årsaken* til krig. Lydighet mot Guds lov til fred er *årsaken* til fred. □

80-ÅRENE PRESIDENTVALG

av Gene H. Högberg

Resultatet av det amerikanske presidentvalg ihøst vil ha stor betydning for fremtiden i den vestlige verden. Særlig stiller europeerne seg avventende.

Vil nåværende president Ronald Reagan, som for tiden gjør det godt på gallupene, bli gjenvalgt? Hvor godt vil hans demokratiske motkandidat gjøre det?

Vil forholdet mellom kongressen og Det hvite hus bli bedre, eller vil det igjen bli preget av strid og ofte radikalt forskjellige synspunkter i nøkkelspørsmål, slik tendensen har vært i senere år?

Mye står på spill, ikke bare for USA, men for hele den vestlige verden, og særlig for Europa.

Handelsspørsmål og ulike syn på Sovjetunionen har gjort forholdet

besluttosom ledelse innstilt på å forbedre forholdene, på begge side av Atlanteren.

Fra enighet til uforutsigbarhet

Politiske kommentatorer sier at uavhengig av hvilket utfall valget den 6. november får, er vi nå vitne til slutten av den politiske enighet i amerikansk politikk, særlig i utenrikspolitikken.

Helt siden annen verdenskrig har det vært minimal forskjell på hvordan de to viktigste politiske partiene, Demokratene og Republikanerne, har løst den endeløse rekken av internasjonale begivenheter. Amerikansk utenrikspolitikk endret seg knapt da republikaneren Dwight D. Eisenhower overtok etter demokratene Harry S. Truman i 1953. Selv

Hele denne tiden kunne en president regne med støtte fra flertallet i kongressen, uansett hvilket parti han kom fra. Uenigheter begrenset seg stort sett til hjemlige saker, slik f.eks. Kennedys "New Frontier"-program viser.

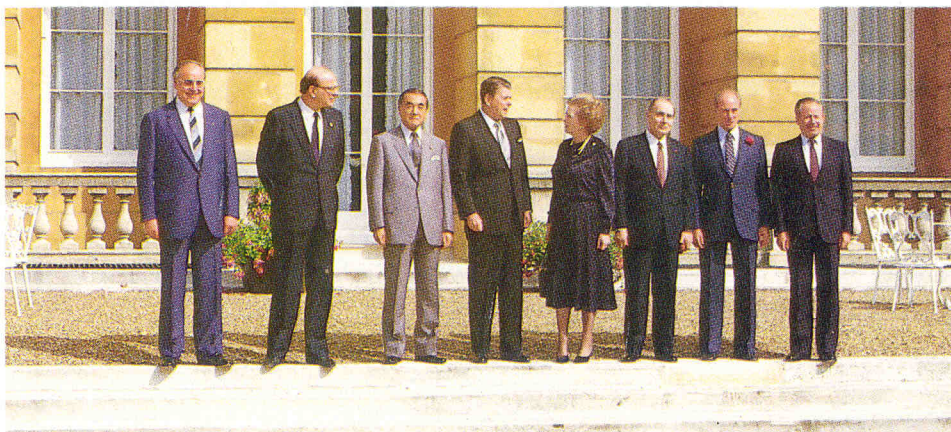
Det samme kan ikke sies om de seneste valgene. Helt siden kampanjen i 1972 har en stor kløft utviklet seg mellom de to partiene i utenrikssaker. Denne økende revnen i USAs syn på omverdenen viste seg tydelig da Jimmy Carter ble valgt i 1976.

Carter satte USA på en ny kurs etter Vietnamkrigen med en erklæring om at landet haddé kvittet seg med sin "overdrevne frykt" for kommunismen. Den dominerende øst-vest-rivaliseringen skulle erstattes av et forsøk på å minske det såkalt økonomiske gap mellom nord og syd.

Området i den tredje verden skulle "avpolitiseres" i en forespeilet "ny global tidsalder". Vanskeligheter på den vestlige halvkule — som snart brøt ut i Nicaragua og El Salvador — lå "utenfor rekkevidden av forholdet mellom supermaktenes," uttalte presidenten.

Moskva og Havana oppfattet dette anderledes. Endelig kunne de utnytte områdets sosiale og økonomiske vanskeligheter til egen fordel.

Da Carter plutselig stoppet produksjonen av nøytronbomben, et kontroversielt, men likevel defensivt stridsvåpen, skapte dette en sjokkbølge blant Nato-alliansens vesteuropeiske medlemmer. Vest-Tysklands kansler Helmut Schmidt var i særlig grad fortørnet. Han anklaget fra da av Carter-admini-

Kritikken av president Reagan, i midten, ved det økonomiske toppmøtet i London, var dempet for ikke å skade hans sjanser for gjenvalg.

det mellom Washington og hovedstedene i Vest-Europa heller anstrengt. Mange tror at den vestlige allianse nærmer seg en korsvei, noe som vil kreve en

overgangen åtte år senere til John F. Kennedys demokratiske administrasjon avstedkom få krusninger på overflaten i amerikanske utenrikssaker.

strasjonen for å være ubeslutsom og uberegnetlig.

Da Sovjetunionen så forvirringen i Nato, trappet de opp sitt vestlige forsvar ved å utplassere SS-20-raketter rettet mot byer i Vest-Europa, og forstyrret dermed øst-vestbalansen i den tyngst bevæpnede og kaldeste krigsfront i verden.

Carters største ulykke var at han ble bebyrdiget med situasjonen i Iran, hvor amerikanske tjenestemenn ble holdt som fanger i sin egen ambassade. Forhandlinger førte ikke frem. Selv forsøket på å redde gislene ved en militærmanøver fikk en brå, dyster og voldsom slutt på sanden i den iranske ørken. Den amerikanske prestisje hadde nesten nådd tidens lavmål.

Plutselig endring med Reagan

Den 20. januar 1981, samme dag som iranerne løslot gislene, tiltrådte Ronald Reagan presidentembetet, fast bestemt på å gjenopprette nasjonens medgang.

Landets finansielle saker som stod først på dagsordenen, ble utsatt til fordel for forsvarsbevilgninger, som øyeblikkelig ble øket.

Presidenten, en dyktig taler, tydde stadig til TV-skjermene for å advare det amerikanske folk om farene i de revolusjonene som lå latente på den vestlige halvkule. Problemene var dypest sett av økonomisk og sosial art, uttalte han, men utenforstående krefter forsøkte å utnytte dem, med det endelige mål å true sikkerheten til USA selv.

Presidenten hevdet at amerikanerne ikke kunne tillate hele området fra Panamakanalen i sør til USAs utsatte grense i nord i å falle i hendene på fremmede styrker, som ellers ville herske over 100 millioner mennesker.

Enkelte trodde at regjeringene i Nato-landene ville hilse skiftet i Washington velkommen etter de erfaringer Europa hadde gjort med Carter-administrasjonen. Imidlertid viste dette seg ikke å holde stikk. Europeiske tjenestemenn hadde tilpasset seg mangelen på en sterk ledelse i Washington og var ikke

rede til å bli ledet igjen — eller til å bli belært.

Reagans likefremme tale overfor Sovjetunionen foruroliget mange i Europa, som heller ikke var overbevist om hans utvetydige holdning overfor Mellom-Amerika.

Den alminnelige europeiske reaksjon på Reagan-administrasjonen førte i sin tur til anklager fra såkalt "neo-konservative" kretser i USA, som mente at hvis vest-europeerne begynte å bli "bløthjertet" overfor kommunismen, da hadde kanskje Nato-alliansen mistet sin mening, så den radikalt burde omstruktureres, ja, kanskje endog bli nedlagt.

"Lysbryterdiplomati"

Det som alarmerer utenforstående mest på den amerikanske politiske arena idag, er det faktum at Washingtons syn på verden og dens politiske kurs overfor venn og fiende nå plutselig kan forandre seg fra et valg til det neste.

"De to hovedpartiene er simpelthen ikke lenger enige om hovedlinjene i amerikansk utenrikspolitikk. Dette er den nye virkelighet." Slik skriver William Pfaff, en amerikansk journalist som bor i Paris. Det som mangler, tilføyer han, er "en generell enighet om hvor Amerika står i verden, og hva dets siktemål er."

Resultatet, fortsetter han, er hva statssekretær George Shultz kaller "lysbyterdiplomati", det vil si en politikk som blir skrudd på og av i henhold til filosofien eller det politiske syn som til enhver tid er på mote i Washington.

Lysbryterdiplomati kommer

ifølge Pfaff "trolig til å være den type diplomati som amerikanerne vil ha i uoverskuelig fremtid."

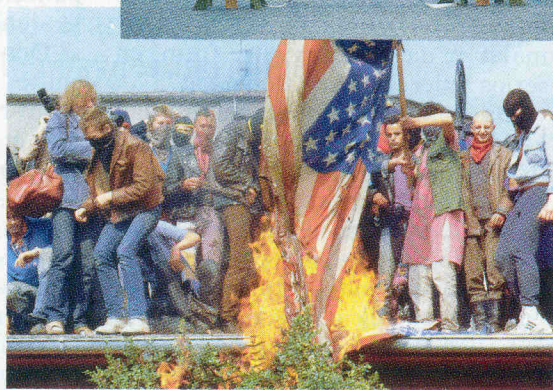
Utsiktene til fremtidige, ukontrollerbare svingninger i amerikansk uten-

FRANKLIN—SYGMA

BOSSU—SYGMA

ATLAN—SYGMA

Høyrøstet minoritet angriper den amerikanske forpliktelse til å forsvare Vest-Europa; motstanden er også iferd med å bygge seg opp i USA.

rikspolitikk — om ikke i 1984, så i alle fall høyst sannsynlig i 1988 — er allerede åpenbare.

Men skulle det demokratiske parti likevel vinne presidentvalget i 1984, skriver journalist Patrick J. Buchanan, "så vil den mest radikale endring i Amerikas styre og arbeidsprogram være synlig i utenriks- og forsvarspolitikken. Fundamentet for USAs utenrikspolitikk gjennom 40 år fra Truman til Reagan [øst-vest-striden] ... vil bli forkastet."

Et tegn på at så vil skje, er holdningene til den demokratiske utfordrer Jesse Jackson, en person med stor innflytelse på sitt partis fremtidige kurs.

Jackson ser verden gjennom totalt andre briller enn det president Reagan gjør. Han har gjentatte ganger henvist til Amerikas "tvangsforestilling om kommunismen", idet han har videreutviklet temaet fra Carter-administrasjonens dager. Han har kritisert den

“Europasentrerte” holdning som han hevder de fleste amerikanske politikere har hatt, og omtaler seg selv som “en tredje verdens innbygger vokst opp i den første verden.”

Amerika i drift

Tidligere regjeringsmedlem Henry Kissinger uttrykte nylig sin dype bekymring over hva han kalte den nåværende “tillitskrise” i amerikansk lederskap.

“Jeg er redd vi snart er iferd med å nærme oss argentinske tilstander i utenrikspolitikken,” sa han, idet han refererte til de dype sosiale og politiske fraksjoner som Argentina er så beryktet for.

Han tillia at USA “ikke synes å kunne mestre det som skjer. Spørsmålet er da: Hvem vil tre frem, en seriøs leder, eller en demagog?”

Da han ble minnet om at han hadde advart mot enda flere “katastrofer” i utenrikspolitikken, svarte han: “Vi har flere ivente.” Han tillia at “en fast amerikansk politikk” fremdeles kunne bøte på den langsomt forverrende situasjonen — “dersom en slik politikk fantes.”

Enoch Powell, et meget frittalende medlem av det britiske parlament, var enda bryskere i sin vurdering av hvor Amerika befinner seg i verden idag:

“Stort og mektig er det fremdeles, men udugelig og uten mål ruller USA i verdensbegivenhetenes bølgedal, som et avmastet orlogsskip.”

Innflytelse på Europa

En stadig økende amerikansk uforutsigbarhet i utenrikssaker spiller en stor rolle i den stigende “europessimisme” på det europeiske kontinent. Kort uttrykt er europessimismen en utbredt følelse av at landene i Europa for fremtiden vil være overgitt til en ubetydelighetenes bakevje, særlig i den økonomiske verdensordning. For eksempel antas det at kappløpet om høyteknologien stort sett har gått tapt til Japan og USA.

Noe som øker den negative stemningen er den alminnelige oppfatning at USA sakte er iferd med å gi slipp på Europa som en del av verden som trenger et strategisk forsvar. Det britiske nyhetsmagasinet *Economist* sa det slik:

“Dette amerikanske presidentåret har vist at amerikanerne begynner å miste tålmodigheten med denne misbalansen [at de må bruke så mye penger til Europas forsvar]. Denne utålmodigheten vil vokse seg sterkere etterhvert som økonomiske muligheter i Stillehavet og politisk uro i Mellom-Amerika snur deres blikk vest- og sydover bort fra Europa.”

Avgjørelsen som den nederlandske regjering fattet på forsommeren, om å vente med å godkjenne utplasseringen av cruise-raketter på nederlandsk jord i to år, øker den utålmodige uvissheten amerikanerne føler når det gjelder hvor pålitelige de europeiske medlemslandene i alliansen egentlig er.

Den nederlandske avgjørelsen spilte i hendene på konservative Nato-reformatorer i USA. De hevder at dette nok engang viser at europeerne ikke er villige til å møte sitt ansvar i alliansen — så hvorfor skulle USA fortsette sitt medlemskap i den?

En av de europeiske statsoverhoder som offisielt har uttrykt størst bekymring over denne utviklingen, er Frankrikes president Mitterrand. Han har fremsatt et forslag om å gjenopplive den gamle institusjonen Den vesteuropeiske union (VEU), som består av Storbritannia, Frankrike, Vest-Tyskland, Belgia, Holland, Italia og Luxembourg.

Som et første skritt på veien mener han at VEU kan eliminere dupliseringen i europeisk krigsindustri. Lenger frem i tiden ville den faktisk kunne utvikle seg til å bli en europeisk militærkommando.

President Mitterrand forsøker også å omsette den europessimistiske uro i politisk handling. I en kraftig erklæring om tiltro til Europas fremtid, som Mitterrand kom med den 24. mai i Strasbourg, sa han at hans land var rede til formelle diskusjoner om en ny avtale for europeisk politisk enhet.

I talen, som Mitterrand holdt for det europeiske parlament, kom han med følgende advarsel: “Vi er igjen inne i en fase da fremtiden er uviss. Vi har altfor lenge vært opptatt av unødvendig krangel.”

For å få spørsmålet om enhet ut av dødvannet, foreslo Mitterrand å starte “innledende samtaler” med

henblikk på å få istand “en konferanse av interesserte deltagere” om en ny politisk avtale.

Den franske president antydte at visse medlemmer av det 10 nasjoner sterke EF — en spesiell hentydning til Storbritannia — kanskje ikke ville være interessert i en slik politisk overenskomst. Men hovedtanken i Mitterrands tale var at Europa må bevege seg mot enhet, tross britenes årvisse klager over EFs jordbruksbudsjett.

“Jeg har altfor stor tillit til vår historie til å kunne tro at vi vil gå under,” understreket Mitterrand. “Men vi må ikke handle for sent.”

Enhet — eller undergang

I de kommende måneder og år vil stadig flere ledere tre frem og kreve det samme som en annen fransk-mann, historikeren Fernand Braudel, erklærte: “Medmindre vi kan fornye idéen om et Europas forente stater, vil vi ikke være istand til å redde den europeiske kultur, for ikke å snakke om den europeiske økonomi.”

Og sentralt for en slik enhet er utviklingen av en felles forsvarsholdning — *i begynnelsen* i nært samarbeide med USA, men etterhvert på mere selvstendig basis.

I en praktisk anskuelse av en felles europeisk forsvarsutvikling er det ventet at den franske og tyske regjering snart vil undertegne en felles avtale for forståelse, som vil gjelde utviklingen av et nytt antipanser-helikopter, ifølge *Aviation Week and Space Technology* for 28. mai. En prototyp kan lette i 1987, og den første levering — til det franske forsvar — vil kunne komme istand så tidlig som i 1991.

Visse kretser i USA oppmuntrer aktivt til en slik utvikling. Spaltisten William Safire spådde nylig at en “forandringens vind” kanskje ville blåse amerikanske militærstyrker hjem fra Europa. Safire venter også at Vest-Tyskland og Frankrike “i det kommende tiår” vil forene sine militære krefter i hva han kaller “en ny maktakse”.

Tidsskriftet *Business Week* gir en advarsel om at “Paris-Bonnaksen” og andre forholdsregler som tas for å styrke et selvstendig europeisk forsvar, “synes å skille Europa fra USA.”

(Fortsettes side 13)

Utover Europas nærværende krise

EN POLITISK GIGANT TAR FORM

av Keith W. Stumpf

Med selve sin eksistens i faresonen søker et kriserammet Europa en sterk politisk løsning til problemer som ellers synes uløselige.

Et spørsmål som nye lesere ofte stiller oss, er dette: "Hva er dette europeiske fellesmarked som dere så ofte skriver om, og hvorfor er det så viktig?"

I mer enn 25 år — siden Det europeiske fellesmarked ble stiftet i 1958 — har *Den Enkle Sannhet* regelmessig rettet sine leseres oppmerksomhet mot dette dynamiske forbund av vest-europeiske nasjoner, som nå utgjør verdens største handelsblokk.

Med den dramatiske veksten i vårt opplag er det igjen på tide å ta opp dette emnet. Her er den *virkelige betydning* av forsøkene på å samle Europa!

Samarbeidets fordeler

For 39 år siden lå Europa i ruiner, ødelagt av verdenskrigen. Europene hadde vært sine egne verste fiender. Etterhvert som gjenoppbyggingen langsomt tok til, begynte Europas nasjoner å undersøke hvordan de kunne avverge slike katastrofer i fremtiden. Hvordan kunne

de overvinne fortidens dype misunnelse og hat, rivalisering og gjentatte kriger?

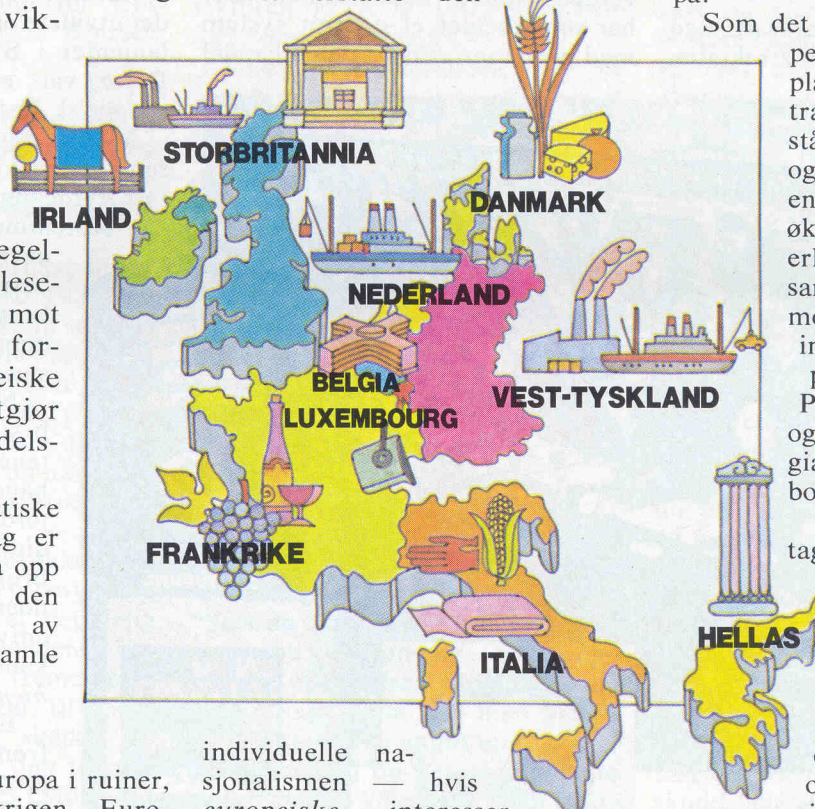
Europeiske statsmenn foreslo at om europeisk *overnasjonalisme* kunne erstatte den

til å danne "Europas forente stater" i en berømt tale han holdt i Zürich i september 1946. Mange så hans visjon om et forenet Europa som en måte å utvikle en felles identitet på.

Som det første skritt mot europeisk integrasjon ble en plan utarbeidet for å sentralisere jern-, kull- og stålressursene i Frankrike og Vest-Tyskland under en felles myndighet. Hvis økonomien til Europas to erkerivaler kunne knyttes sammen, resonnerte talsmennene, kunne en ny inter-europeisk krig simpelthen ikke finne sted. Prosjektet ble utvidet til også å omfatte Italia, Belgia, Holland og Luxembourg.

Dette økonomiske foretagendet ble kalt Det europeiske kull- og stålmarked (ECSC). Fellesskapet begynte sin virksomhet i juli 1952. Dette var den første større europeiske organisasjon som fikk overstatlig myndighet av sine medlemmer.

Den umiddelbare suksess dette prøveprosjektet fikk, viste europeerne raskt hvilke fordeler samarbeidet hadde. De begynte å se hvor mektige de kunne bli hvis de slo sammen sine ressurser. Dette var en

individuelle nasjonalismen — hvis europeiske interesser kunne settes høyere enn nasjonal troskap — da kunne kanskje fremtidige storkonflikter forhindres.

I denne ånd kom Sir Winston Churchill med en sterk oppfordring

sjanse — kanskje deres *eneste* sjanse — til å gjenvinne noe av den makt og innflytelse de engang hadde!

Slik begynte den økonomiske gjenreisningen av dette kontinentet etter krigen.

Frihandelsområde

Men et stort problem hindret videre fremgang.

Toll, importkvoter og andre handelsrestriksjoner hindret en fri handel mellom de vest-europeiske landene. En bil laget i Vest-Tyskland kunne f.eks. ikke selges i Frankrike eller Italia uten at det ble betalt høy tollavgift. Dette høynet den pris ikke-tyske kjøpere måtte betale for bilen, og begrenset således markedet for den.

Det neste logiske skritt var derfor å fjerne tollmurene som skilte de seks europeiske landene i fellesskapet og frigi varer fra et land til et annet. Dette, hevdet talsmennene, ville utvide markedet for medlemslandene og dermed høyne den økonomiske effektivitet.

Denne planen ble iverksatt med undertegnelsen av Romatraktaten

25. mars 1957. Fellesmarkedet (EF) trådte offisielt i kraft 1. januar 1958. De medlemmene som grunnla Fellesmarkedet var de samme seks som utgjorde ECSC-fellesskapet.

En annen myndighet, Det europeiske atomenergi-fellesskap (Euratom), ble samtidig dannet for felles utnyttelse av atomenergi for fredelige formål.

Alle de tre fellesskapene — ECSC, EF og Euratom — har idag sammen administrasjon. Til daglig går de nå under fellesbetegnelsen Fellesmarkedet (eller EF).

1. januar 1973 kom tre nye medlemmer med i handelsforbundet: Storbritannia, Danmark og Irland. Hellas sluttet seg til i 1981 som det tiende medlem, mens det pågår forhandlinger for å få med Portugal og Spania.

Ved hovedkvarteret i Brussel i Belgia administrerer idag mer enn 10 000 eurokrater dette enorme 10-nasjoners frihandelsområde. Siden grunnleggelsen er EF blitt verdens største handelsblokk. Det har opparbeidet et enormt system med preferanseavtaler innen handel

med en mengde land over hele verden.

“Europas forente stater”

Men Fellesmarkedets virksomhet består ikke bare av handel.

Selv om størsteparten av EFs arbeidsfelt er av økonomisk art, var grunnleggernes målsetning i alt vesentlig av politisk art. Fra starten av så europeiske planleggere for seg Fellesmarkedet som kjernen i et fremtidig politisk “Europas forente stater” med en sentral politisk ledelse. Økonomisk samordning skulle bare være begynnelsen. Sluttproduktet skulle være en fullstendig *ny politisk enhet!*

Selv i de første årene øynet mange at Fellesmarkedet kom til å utvikle seg til en sterk politisk-økonomisk makt, en europeisk motvekt til Sovjetunionen.

Det *har* da også vært gjort politiske fremskritt i årenes løp. I juni 1979, for eksempel, gikk velgerne for første gang til avstemning på *direkte valgte* representanter til det utvidete og styrkede Europaparlamentet i Strasbourg, Frankrike. Dette var en enorm milepæl i europeisk historie.

Men den gamle nemesis av selvcentrert nasjonalisme hindrer fortsatt fremgangen. Foreløbig har EFs bestemmende organer ikke fått nevneverdig autoritet av betydning. Det har bare funnet sted en minimal oppgivelse av nasjonal suverenitet.

Nasjonale interesser bestemmer fremdeles statenes stilling i EF-forhandlingene, spesielt i jordbrukspolitikken. Stridigheter om hvordan EF bruker penger har fått noen observatører til å antyde at Fellesmarkedet kanskje vil *bryte sammen!*

EF står i nærmeste fremtid overfor en rekke alvorlige avgjørelser. De fleste europeere innser at det er ingen vei tilbake. Mange håper at et sammensveiset Europas forente stater vil utvikle seg i løpet av de gjenværende
(Fortsettes side 27)

Det historiske øyeblikk da Romatraktaten ble undertegnet 25. mars 1957 (ovenfor). Gaston Thorn, president i kommisjonen for Fellesmarkedet Plakater til støtte for Europaparlamentet og Europarådet (lengst til høyre).

MED TILLATELSE FRA DET EUROPEISKE FELLESMARKEDS INFORMASJONSSERVICE

PT-FOTO

BRUCELLE — SYGAMA

Det europeiske fellesskap truet av sammenbrudd?

Fra et økonomisk synspunkt er Europa ved en korsvei.

Det europeiske fellesmarkeds (EFs) jordbrukspolitikk truer nå med å ødelegge 25 års energisk arbeide for europeisk enhet.

For å holde *Den Enkle Sannhets* lesere à jour, intervjuet vår faste medarbeider John Ross Schröder Martin Vasey, talsmann for EFs jordbrukskommisjonær i Brussel, Belgia.

Kort fortalt, hva er det europeiske fellesmarkeds enhetlige jordbrukspolitikk? Hvordan ville De beskrive den dersom De måtte oppsummere den i noen setninger?

Vi har en felles jordbrukspolitikk fordi vi er et fellesmarked. Det vil si, vi har vedtatt å avskaffe enhver hindring for handel mellom medlemslandene. Men det er ikke bare å fjerne hindringer for handel på tvers av grenser. Det ville bare føre til kaos. Man må erstatte sin nåværende nasjonale jordbrukspolitikk med en felles politikk.

Denne prosessen er ikke 100 prosent fullstendig i den betydning at du fortsatt kan gi et betydelig spillerom for medlemslandene. For eksempel overlater vi fremdeles i stor grad helsevedtekter til medlemslandene, og det skaper en mengde problemer for den interne handel. Vi lar fremdeles i stor grad medlemslandene fritt bruke penger til å forbedre infrastrukturen, oppmuntre teknisk utdannelse, modernisere gårdsbrukene, selv om vi er iferd med å styrke det felles rammeverket for nettopp dette.

Den delen av jordbrukspolitikken som vi virkelig har latt fellesskapet overta ansvaret for, er markedsstøtte — et system av prisgarantier og de midlene man anvender for å støtte disse garanterte prisene.

Når folk snakker om en felles jordbrukspolitikk, mener de vanligvis systemet med markedsstøtte, som opptar 95 prosent av alle utgifter i fellesskapet på jordbrukssektoren og ca. 60 prosent av hele forbruket til fellesskapet.

Siden Fellesmarkedet, når alt kommer til alt, vesentlig er et industrielt marked, idet jordbruk totalt utgjør 5 prosent av brutto nasjonalproduktet, eksisterer det et svært stort misforhold mellom de ressurser vi vier til jordbruket og de ressurser vi vier til den industrielle sektor, som for eksempel stål, tekstiler, og også de nye teknologiske sektorer i industrien. Ut fra denne analysen kan du forstå hvorfor debatten om jordbrukspolitikens fremtid er så umåtelig viktig for Fellesmarkedets fremtid.

Redaktøren i et større, internasjonalt ukeblad sa følgende om fellesskapet jordbrukspolitikk: "Selv de alltid optimistiske franskmennene innrømmer at... planen... oppfordrer til sløsing og dovenskap, og at den ikke produserer noe særlig annet enn uselgelige smørberg og overskuddslagre av tørrmelk." Ville De si Dem enig i dette, eller synes De det er noe overdrevet?

Nei, jeg er ikke enig i denne fremstillingen, og jeg ville svært gjerne vite hvilken franskmann som mener noe slikt.

Det alminnelige syn er at den har vært umåtelig vellykket med hensyn til å oppmuntre utviklingen i jordbruket i Europa — som for 20 år siden fremdeles i stor grad var basert på små mønsterbruk — av en overgang til en moderne, intensiv form for jordbruk.

I mange sektorer har Fellesmarkedet en avkastning som overgår selv USA. Omkostningene har sikkert og visst oversteget det som medlemsstatene finner er rimelig, for det meste på grunn av det økende overskuddet i visse sektorer, men dette er problemer som følger en suksess, ikke nederlag. Og disse problemene strir man også med på den andre siden av Atlanteren.

Det er to former for jordbrukspolitikk i verden. På den ene side har man Det europeiske fellesmarkedet og Nord-Amerika som må takle de problemer suksessen fører med seg, samt hvordan de skal kontrollere tendensen produksjonen har til å overskride de tilgjengelige markedene. Og på den annen side har man de sosialistiske land i Øst-Europa og en stor del av den tredje verden som i økende grad er ute av stand til å ernære sin egen befolkning. Det ville selvfølgelig være fint å ha en jordbrukspolitikk som var i perfekt balanse, men dersom man er nødt til å ha en politikk som ikke oppnår likevekt, er det bedre å måtte hankses med problemer med overskuddslagre enn å ha problemer med at det produserer for lite.

Idet vi kommer til den mer spesifikke kritikk, er det sant at Fellesmarkedet har rekordstore lagre av smør og skummet tørrmelk for øyeblikket, med hvilket jeg

mener offentlig ervervede lagre. Vi har også svært store kjøttlagre. Men bortsett fra det er ikke lagrene umulige å kontrollere.

Jeg burde tilføye at USA også har svært store lagre med smør, ost og skummet tørrmelk, og det mye av samme grunn. Begge har vi forsynt våre produsenter med garanterte priser og uinnskrenkede offentlige innkjøp av alle overskudd til lignende priser. Resultatet er at vi begge har et smørberg og et berg av skummet tørrmelk, men faktum er at amerikanerne i tillegg har et osteberg.

Av egeninteresse søker vi begge en vei ut av dette. Den amerikanske måten er hovedsakelig basert på å holde prisen nede, og å betale folk for ikke å produsere noe annet enn melk. Vi tror ikke det vil nytte å betale folk for ikke å produsere, hvis man egentlig ikke forbyr de andre å fortsette å produsere. Vi prøvde nettopp dette i 70-årene, og for vårt vedkommende førte det ikke frem.

Vi er nå iferd med å undersøke muligheten for et kvotesystem, hvor ingen vil tjene på å stoppe å produsere melk. Vi vil fortsette å tilby dem en rimelig prisgaranti, men vi vil pålegge en forebyggende skatt på 75 prosent av den eksisterende markedsprisen på all produksjon over en viss grense.

Så vi er iferd med å pålegge, eller planlegger å pålegge, en betydelig nedskjæring i melkemengden som våre bønder blir tillatt å produsere. Politisk sett er dette særdeles upopulært. Det kommer til å bli ytterst vanskelig oppnå full enighet i rådet, men vi tror det er den eneste mulige løsningen på våre vansker. Og dersom det går igjennom, så vil vi kunne bli av med våre nåværende berg av smør og skummet tørrmelk i løpet av de nærmeste to årene — til en viss pris, sant nok — ved hjelp av spesielle avsetningsplaner: Til mat for trengende, til salg til visse deler av befolkningen, og faktisk ved å selge billig til enhver som vil kjøpe.

Når det gjelder kjøtt, er hovedproblemet at den økonomiske tilbakegang har ført til et synkende konsum. Vi er iferd med å foreslå forskjellige tiltak for å begrense offentlig innkjøp av kjøtt.

Hva er fundamentalt galt med

jordbrukspolitikken sett fra EF som helhet?

Det som dypest sett er galt — og de siste 4-5 år har mange påpekt dette i fellesskapet, inklusive kommisjonen — er at vi har hatt en tendens til å gi en ubegrenset prisgaranti for en ubegrenset produksjonsmengde, uten hensyn til om markedet har kapasitet til å tilegne seg denne produksjonen eller ikke. Begrunnelsen for vår politikk har alltid delvis vært å garantere selvforsyningen.

Man må ikke glemme at Vest-Europa har vært ute av stand til å livberge seg selv i størsteparten av dette århundret. Hos dem som idag har makten, har matmangel vært problem nummer én. Selv nå er Europa bare 90 prosent selvforsynt, mens USA alt vesentlig er mer enn 100 prosent selvforsynt. Å sikre matforsyningene og å heve nivået når det gjelder selvforsyning er, med mulig unntak av Storbritannia, en alminnelig utbredt målsetting i Vest-Europa.

Vi har alltid begrunnet vår politikk med den enorme sosiale betydning bondesamfunnet har i Europa, som er karakteristisk med sine mange små familiegårder. For å gi deg et eksempel, så er det like mange bønder i Italia som det er i USA, selv om Italias jordbruksproduksjon sannsynligvis bare er en tiendedel av den amerikanske. Derfor har man et virkelig sosialt problem som ikke kan løses over natten, selv ikke på 5 eller 10 år. Vi har faktisk redusert bondebefolkningen med femti prosent de siste 20 år. Men vi har fremdeles dobbelt så mange folk på jorda i EF som i USA for et anslagsvis like stort produksjonsvolum. Derfor finnes det et sterkt sosialt motiv i vår jordbrukspolitikk.

Men når dette er sagt, nå som Fellesmarkedet er blitt en nettoeksportør av melvarer, kjøtt, meieri-produkter og vin er vi alle enige om at vi ikke kan fortsette å gi en full prisgaranti for ubegrensede produksjonskvanta uavhengig av den kapasitet Fellesmarkedet har til å tilegne seg produksjonen. Jeg gjentar meg selv, delvis fordi EF-kommisjonen faktisk har gjentatt seg selv adskillige ganger de siste årene, fordi det er ytterst vanskelig å få medlemsland og landbruksorganisasjoner til å oppgi det de har begynt å betrakte som

sine rettigheter. Vi påla kvoter for sukker for flere år siden, og som jeg forklarte, diskuterer vi nå iverksettingen av et kvotesystem for melk. Når det gjelder avlinger, særlig korn og oljefro, har vi introdusert hva vi kaller et system av garanterte grenser. Vi fastsetter en produksjonsmengde som vi anser for å være rimelig; men hvis produksjonen fortsetter å stige over dette nivået, reduserer vi den garanterte prisen tilsvarende.

Der er også andre produkter hvor vi gjør bruk av et slags manko-betalingsystem. For industrielt behandlet frukt planlegger vi å sette en grense på subsidiene. På sektorer som f.eks. storfekjøtt er vi i tvil om hva vi skal gjøre, men vi har nå vedtatt et generelt prinsipp om at prisgarantiene må holdes innenfor visse grenser.

The Economist påstår at EFs landbrukspriser er mellom to til fem ganger høyere enn prisene på verdensmarkedet. Slike prisgarantier har fått britiske bønder til å dyrke marginalt produktivt land, noe som har forårsaket miljømessig og økologisk skade på den britiske landsbygda. Kan De kommentere dette fenomenet?

Avstanden mellom EF-priser og verdenspriser er ofte ganske betydelig. Den har vært over 100 prosent, men normalt ligger den 30 til 40 prosent høyere, noe som er høyt nok. Men jeg synes man bør unngå overdrivelser på dette område.

Det andre spørsmålet De stilte gjelder innvirkningen på miljøet, i særdeleshet de økologiske konsekvenser av Fellesmarkedets jordbrukspolitikk. Jeg ville stille spørsmålet noe annerledes. Moderne, intensivt jordbruk er tydeligvis en trussel mot miljøet, som for eksempel den utbredte bruk av sprøytemidler og kunstgjødsel og oppløying av marginalt land. Det er dette som representerer trusselen mot miljøet. Og jeg burde også legge til ødeleggelsen av hekker og skogsstrekninger i England, noe som jeg personlig beklager svært meget. Hvor mye av dette er resultatet av høye prisgarantier? Forholdet er ikke helt klart, fordi, når alt kommer til alt, dersom man har lave priser, vil presset på

(Fortsettes side 13)

Den sanne vei ut av frykten for atomkrig NÅ!

av Herbert W. Armstrong

Hvorfor tiltar kriger og vold — uten håp om fred i sikte? Verdens ledere aner ikke. De vet ikke at de kunne hatt fred nå, i 1984, med fullstendig sikkerhet for fremtiden. Les svaret i denne oppsiktsvekkende artikkelen.

Det finnes en vei — en prøvet og gjennomtestet vei — en sikker vei — ut av all frykt for full atomkrig mellom USA og Sovjetunionen.

Hvor sørgelig at regjeringer og menneskene i verden forblir blinde for *denne veien!* Det er så enkelt!

Så enkelt er det: Det er en årsak til all virkning — og likevel er samfunnet idag basert på å behandle *virkingen* og ignorere *årsaken!* Folk gjør det når de behandler sykdom. De gjør de når de behandler kriminaliteten. Og de gjør det når de ARBEIDER FOR FRED.

Fredsarbeidet

Alle *ønsker* fred — ihvertfall hevder vi det! Vi arbeider for fred! Paven ber for FRED! Statsministre streber etter FRED! *Og likevel har vi ikke fred!*

HVORFOR?

Nyheten om alt dette “fredsarbeidet” kom for årtusener siden i Bibelens profetier. Men de gav også følgende rapport: “FREDENS VEI *kjenner de ikke . . .*” (Jes. 59:8).

Nasjonene og verdens ledere RO-

PER på “fred” — *arbeider* for “fred”, mens de gir sin tilslutning og godkjenner KRIGEN og fortsetter i dens bane! De følger *den vei* som *forårsaker krig*, idet de prøver å stoppe krigen ved å behandle *virkingen*, mens de ignorerer *årsaken!*

Verden idag kan sammenlignes med den narkomane som oppdager at han på den ene side er avhengig og ikke kan slutte — og som på den annen side tvinges til gradvis å opptrappe dosene for å klare seg. Det blir veldig dyrt, og de fleste narkomane griper til tyveri, kriminalitet — *hva som helst* for å skaffe nok penger til å holde denne voksende, stigende og dyre vanen ved like.

Er det ikke på tide vi begynner å *forstå?*

Nasjoner har aldri vært NØDT til å krige

Årsaken til krig er at man gir etter for MENNESKENATUREN.

Årsaken til krig er at man gjør opprør mot Guds fredslov.

La oss derfor se på et av de 10 punktene i Guds grunnleggende åndelige lov. Jeg tenker på punktet som har med *krig* å gjøre.

Hva angår KRIG er det grunnleg-

gende punkt det sjette bud. Det sier simpelthen: “*Du skal ikke slå ihjel.*”

Hvis alle nasjoner overholdt dette budet og fulgte *kjærlighetens* vei mot andre, ville krig ikke eksistere.

Men, vil noen si, dette er bare en vakker platthet, det er ikke gjennomførbart, det kan ikke fungere. HVORFOR? Fordi, argumenteres det, hvis *ditt* land overholder dette budet og nedlegger sine militære styrker, da vil det bli angrepet og slått av et *annet* land som tror på krig og ikke overholder Guds lov. Derfor ville ditt land være forsvarsløst.

Men det er IKKE riktig! Skaperen forstår menneskenaturen bedre enn mennesket selv. HAN TOK HENSYN TIL DET!

La oss åpne øynene for den virkelige SANNHET — til FAKTA!

Tror du at den Allmektige Gud Skaper er urealistisk — at han lar dem som ADLYDER ham, som aksepterer hans STYRE over seg, være FORSVARSLØSE? Det er en del av statens ansvar å beskytte sine borgere. Tror du virkelig Guds STYRE er så svakt og maktesløst at det ikke er istand til å beskytte individet eller nasjonen det styrer?

Åpne dine øyne FOR FAKTA!
Gud tok et folk som sin nasjon. Han tok en slekt på rundt to millioner hjelpeløse SLAVER, som alle nedstammet fra Guds venn Abraham, og ville gjøre dem til en nasjon under sitt styre.

Legg merke til, i Bibelen, den spesielle anvendelsen av budet "du skal ikke slå ihjel", vedrørende militærmakt og krigføring.

Legg merke til hva Gud sier til dem som hører inn under HANS STYRE, at HANS STYRE — et allmektig, overnaturlig og overnasjonalt styre — vil BESKYTTE hans folk mot invasjonsmakter.

Gud sa til Israel: "Dersom du lyder hans røst og gjør alt det jeg sier, da vil jeg være en fiende av dine fiender og en motstander av dine motstandere . . . og jeg vil tilintetgjøre dem" (2. Mos. 23:22-23).

Gud lovet på overnaturlig vis å kjempe mot angripende fiender og å beskytte nasjonen og folket under SITT STYRE. Jeg akter å vise deg flere konkrete tilfeller som beviser dette.

Men er det da like galt for GUD å kjempe mot en angripende makt, og om nødvendig å ta liv, som det er for mennesker? ABSOLUTT IKKE! Gud er menneskelivets GIVER. Menneskenes liv *tilhører ham!* Bare han har RETT til å ta menneskeliv.

Det sjette bud forbyr MENNESKET å ta menneskeliv av egen vilje og etter eget forgodtbefinnende.

Hvorfor oldtidens Israel førte krig

Merket du deg at Gud satte BETINGELSER for sin guddommelige beskyttelse? Han sa at han skulle beskytte dem "hvis dere adlyder hans stemme, og gjør alt det jeg sier."

I de første 6000 år av Guds mesterplan *tvinger* han ingen nasjoner eller individer under sitt STYRE. Den bestemmelsen er menneskets eget frie VALG.

Da Gud med sin tordnende stemme ga de ti grunnleggende

punkter i sin ufravikelige åndelige lov, på Sinaifjellet, anga han *veien* til fred, lykke og tilfredshet for HELE menneskeheten. Dette gjelder alle mennesker og alle nasjoner.

Overtredelse av denne grunnleggende loven er SYND (1. Joh. 3:4).

Denne loven — selve prinsippet for det som er RIKTIG skjelnet fra det som er GALT, eksisterte fra Adams tid.

Du finner historien om Guds forkynnelse av denne loven i 2. Mosebok 20:1-17 og i 5. Mosebok 5:4-22. Men fra og med 2. Mosebok 20:18 kan du lese hvordan Gud ga sine grunnleggende lover og regler tilsitt nasjonale sivile styre gjennom Moses.

Så, straks Gud på nytt hadde fremsatt sin grunnleggende åndelige lov for denne store

israelske slekt — den lov som utgjør det fundamentale PRINSIPP for alle de nasjonale sivile lover og bud — og også grunnleggende sivile vedtekter og bestemmelser, så la han gjennom Moses frem for disse menneskene et VALG, om de ville akseptere HANS STYRE over seg eller ikke.

Merk hvordan PAKTEN — OVERENSSTEMMELSEN mellom Gud og hans folk — ble inngått, om å danne dem til en nasjon under GUDS STYRE.

"Og Moses tok halvdelen av blodet og helte det ut i skåler, og halvdelen av blodet sprengete han på alteret. Så tok han paktens bok og leste den opp for folket; og de sa: Alt det Herren har sagt, vil vi gjøre og lyde. Da tok Moses blodet og sprengete det på folket; og han sa: Se, dette er paktens blod, den pakt som Herren oppretter med eder på alle disse ord" (2. Mos. 24:6-8).

Styrets beskyttelse mot krig

OVERVEI DETTE GRUNDIG! En del av *programmet* til GUDS STYRE, som han la frem for folket før de ble HANS NASJON, var løftet om at HANS

STYRE skulle beskytte borgerne mot KRIG. Det er Guds LØFTE til ALLE nasjoner. Senere tilbød Gud det SAMME styre med dets beskyttelse og velsignelse til det første VERDENSRIKE — det hedenske kaldeiske rike under kong Nebukadnesar. Gud favoriserer ingen. Han velsigner ikke en nasjon og skader en annen ved vilkårlig valg.

Men menneskenaturen er menneskenaturen — og fakta er fakta. Menneskeheten gjorde opprør mot Gud fra begynnelsen — både før og etter syndfloden. Helt siden Babels tårn har menneskene *organisert seg* til nasjoner, etter MENNESKELIGE prinsipper for hvordan en nasjon skal styres — i STRID MED Guds lover og Guds styreset. De valgte *andre guder!* Deres religioner var en tom overtro. De var KRIGførende riker. Gud har behandlet menneskene på samme umiskjennelige måte siden skapelsen.

INTET FOLK, bortsett fra et folk av SLAVER i trelldom, ville VELGE å si til Gud: "Alt det Herren har sagt, vil vi gjøre og lyde."

Ikke bare hadde denne forøkede slekt av israelitter lidd under slaveriets piskeslag, men Gud VISTE dem sin MAKT, og *sin utgående kjærlighet* og omsorg til dem, ved å løse dem fra slaveriet ved hjelp av *strålende mirakler*.

Med egypternes plager hadde Gud befridd dem.

Menneskenaturen i virksomhet

Og MENNESKENATUREN? Israelittene hadde fullt opp av den!

HVORFOR avviser verdens ledere, forskere og lærere fremdeles Gud, og utøver sine yrker, stillinger og interesser *som om Gud ikke eksisterer?* Gud selv sier til oss — i EGNE ORD: ". . . fordi kjødets attrå [menneskenaturen] er fiendskap mot Gud — for det er ikke Guds LOV lydig, kan heller ikke være det" (Rom. 8:7).

Israelittene, velsignet og utfridd ved Guds mirakler, var fremdeles opprørske.

Selv før de hadde nådd Sinai, skjedde det viktige ting. Gjennom MIRAKLER hadde Gud BEFRIDD dem fra slaveriet i Egypt, han hadde beskyttet og velsignet dem, og han hadde KJEMPET deres strid. Mirakuløst ledet han dem med en skytøtte om dagen og en ildstøtte om

Alle ønsker vi fred — ihvertfall hevder vi det! Nasjonene og verdens ledere roper på "fred" — arbeider for "fred", mens de gir sin tilslutning og godkjenner krigen og fortsetter i dens bane!

natten. Og likevel, midt i alle disse utrolige MIRAKLENE begynte disse menneskene å klage, syte og være ulydige mot GUD, ja allerede da begynte de å MISTE TROEN.

Dette folket — 600 000 menn, pluss kvinner og barn — kom til Rødehavet. Det var ingen båter eller broer der. De kunne ikke svømme så langt. De kunne ikke gå på vannet. De ble STOPPET av et hinder som de stod maktesløse overfor.

Bak seg kunne de se Faraos hær komme etter dem.

På det stedet, før de kom til Sinaifjellet — før de hørte Guds stemme tordne De ti bud — viste Gud dem hvordan han ville bevare sitt folk fra nødvendigheten av å ha militærtjeneste, krigføring og mord!

Dette er Guds levende EKSEMPEL NUMMER EN!

Selv her klaget, jamret og sytet israels folk, de kom med beskyldninger — de manglet tro på Gud.

Disse israelittene drog ut av Egypt “med oppløftet hånd” (2. Mos. 14:8). “Så forfulgte egypterne dem og nådde dem igjen da de lå i leir ved havet, alle

Faraos vogner og hestfolk og hele hans hær ... Og

Farao kom nærmere og nærmere, og da Israels barn så

seg om, fikk de se egypterne komme settende etter dem; da kom det stor redsel

over Israels barn og de ropte til Herren. Og de sa til Moses:

Var det da ingen graver i Egypten siden du

har ført oss hit for å dø i ørkenen?

Hvorfor har du gjort dette mot oss og ført oss ut av Egypten: Var det ikke det

vi sa til deg i Egypten: La oss være i fred, vi vil tjene egypterne; det er bedre for oss å tjene egypterne enn å dø i ørkenen?” (2. Mos. 14:9-12.)

Men Guds MENING skulle ikke bli forhindret. Hans HENSIKT [sv.: syfte] var å løse dem fra Egypts slaveri.

Hans HENSIKT var å vise dem og alle folk og hele menneskeheten at HAN skulle kjempe for dem. Så, til tross for deres troløse klage over hans første EKSEMPEL på sin trofasthet, hadde han bestemt at han skulle kjempe for dem og redde dem.

“Da sa Moses til folket: Frykt ikke, stå nå her og se Herrens frelse, som han VIL SENDE EDER IDAG ... Herren skal stride for eder og I [dere] skal være stille” (vers 13-14).

Israelittene skulle ikke stride, men være stille! De skulle se hvordan Gud reddet dem fra Faraos hær. Gud skulle VISE DEM at han ville kjempe deres kriger for dem. De skulle være STILLE!

Hvordan GUD kjemper for oss!

Så stod Guds engel bak israelittene og den store mørke skyen flyttet seg mellom dem og Egypts hær. Hele natten hindret den egypterne i å angripe Israel, mens den lyste opp veien for Israel. Så delte Gud havet ved et MIRAKEL så vannet dannet en høy vegg på begge sider, og israelittene vandret over på havets tørre bunn.

Hvordan GUD kjemper for oss!

Legg nå merke til det dramatiske eksempelet på Guds kamp for Israel: “Da rakte Moses ut sin hånd over havet, og Herren drev havet bort

dem til midt ut i havet, alle Faraos hester, hans vogner og hestfolk. Men ved morgenvaktens tid skuet Herren fra ild- og skystøtten ned på egypternes leir, og han forvirret egypternes leir, og han slo hjulene av deres vogner, så det ble tungt for dem å komme frem.

Da sa egypterne: La oss flykte for Israel; for Herren strider for dem imot egypterne. Da sa Herren til Moses: Rekk ut din hånd over havet, så skal vannet vende tilbake over egypterne, over deres vogner og deres hestfolk. Så rakte Moses ut sin hånd over havet, og da det led mot morgenen, vendte havet tilbake til sitt vanlige leie, og egypterne flyktet like mot det; og Herren styrket egypterne midt ut i havet. Vannet vendte tilbake og skjulte vognene og hestfolket i hele Faraos hær, som var kommet etter dem ut i havet; det ble ikke en eneste tilbake av dem. Men Israels barn gikk på det tørre midt igjennom havet, og vannet stod som en mur på deres høyre og på deres venstre side.

Således frelste Herren den dag Israel av egypternes hånd, og Israel så egypterne ligge døde på havstranden. Og da Israel så den veldige gjerning Herren hadde gjort med egypterne, da fryktet folket Herren; og de trodde på Herren og på hans tjener Moses” (2. Mos. 14:21-31).

Ja, i en kort periode var de trollbundet av ærefrykt, dette folket TRODDE på Gud. Du vil kanskje spørre om troen på at Gud skal GJØRE det han lovet, forutsetter troen på MIRAKLER? SELVSAGT! Frelse krever mirakler, Gud gjør mirakler!

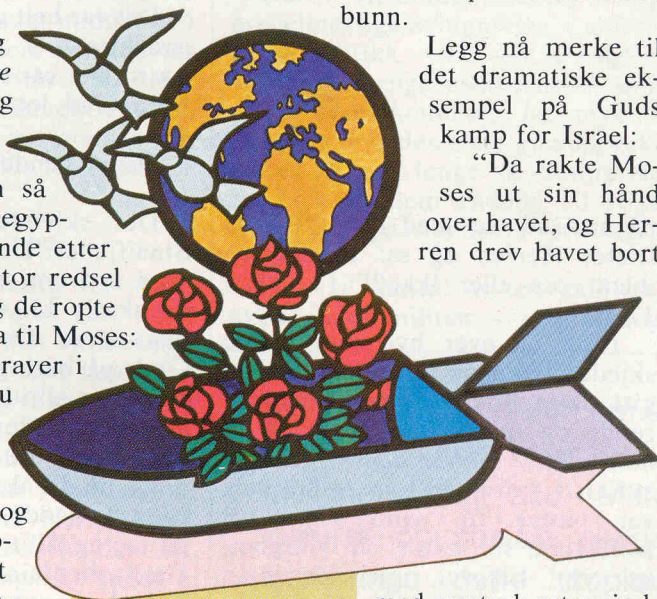
Etter denne utrolige redningen fra katastrofen, fra en KRIG — ødeleggelsen av hæren til en stor nasjon — uttrykte israelittene en kortvarig TRO: “Jeg vil lovsynge Herren. . . Herren er min styrke og lovsang, og han ble meg til frelse . . .” (2. Mos. 15:1-2).

Forstå nå hva vi kan lære av dette!

Oldtidens Egypt er et bilde på SYND.

Billedlig reddet Gud dette folket fra SYND. De begynte på GUDS LIVSVEI.

Men vi må forstå — Guds livsvei drever TRO: Det er et liv i LYDIGHET

Ville det virke latterlig å tro at selv nå, i 1984, ville Gud den Allmektige faktisk kjempe for oss — at våre land idag kunne ha fred allerede i år?

med en sterk østenvind, som blåste hele natten, og han gjorde havet til tørt land, og vannet skiltes at. Og Israels barn gikk midt igjennom havet på det tørre, og vannet stod som en mur på deres høyre og på deres venstre side. Og egypterne satte etter og fulgte

mot GUD. Lydighet krever tro. *Av nåde frelses* vi gjennom TRO, “og det ikke av eder selv, *det er Guds gave*” (Efes. 2:8). Ikke ved DØD tro. Det er LEVENDE tro som gjør lydighet mulig.

Sadrak, Mesak og Abed-Nego (Dan. 3) adlød Guds bud mot avgudsdyrkelse — men deres avslag mot å bøye seg for Nebukadnesars avgudsbilde var mulig *bare* ved deres TILLIT til at Gud ville beskytte og utfri dem. De hadde TILLIT til Gud (Dan. 3:28). De viste TRO — *levende tro!* Tom, død tro som bare består i å TRO at Gud eksisterer, er ikke den tro som frelser — “[demonene] tror det også og skjelver” (Jak. 2:19).

Men tro og lydighet må VARE! De utfriddede israelittene, fremdeles trollbundet av ærefrykt etter miraklene, uttrykte tro og sang.

Men troen var ikke særlig dyp eller langvarig. Da de kom til Mara-oasen, oppdaget de at vannet var for bittert til at de kunne drikke det. Dette lille problemet på veien fikk dem igjen til å klage og TVILE (2. Mos. 15:24). Igjen ved et mirakel gjorde Gud vannet søtt.

Moses ledet dette folket inn i Sin-ørken mellom Elim og Sinai. De hadde vært ute av Egypt i en måned. Og igjen “[knurren] hele Israels barns menighet. . . mot Moses og Aron i ørkenen. Og . . . sa . . . Å, om vi var død for Herrens hånd i Egyptens land . . . For I [dere] har ført oss hit ut i ørkenen for å la hele denne store folkeskare dø av hunger” (2. Mos. 16:2-3).

Gud *ga dem en lydighetsprøve*, samtidig som han på mirakuløst vis sørget for mat. Gud sa: “Se, jeg vil la regne ned brød fra himmelen til eder, og folket skal gå ut og sanke for hver dag det de trenger; således vil jeg prøve dem om de vil følge min lov eller ikke” (2. Mos. 16:4).

Loven Gud ville prøve dem på gjaldt sabbaten. Husk, de hadde ennå ikke nådd Sinai. Den sjette dagen i uken skulle han gi dem en TO-DAGERS porsjon. På den syvende dagen befalte han dem å hvile, og ikke sanke manna. Den sjette dagen ga Gud en TO-DAGERS forsyning. Ikke desto mindre gikk noen mennesker ut på sabbaten i en ånd av opprør og grådighet for å sanke manna.

“Hvor lenge vil I være gjenstridi-

ge og ikke holde mine bud og mine lover?” tordnet Gud til dem (2. Mos. 16:28). De hverken *stolte på* eller *adlød* Gud.

Den store menigheten (forsamlingen) reiste videre og slo leir ved Refidim.

Igjen fant de ikke vann. Igjen jamret og klaget de, igjen mistet de troen og “fristet Herren” (2. Mos. 17:1-2).

Nå er vi ved den KRITISKE HENDELSEN som forklarer HVORFOR Israel gikk til krig. Hele tiden hadde de jamret seg, klaget, vært ulydige, MISTET TROEN — trass i Guds gjentatte MIRAKLER. Og igjen, som Gud utførte et nytt mirakel som fikk vannet til å strømme ut av fjellet, *tvilte* folket

---

Ville det virke latterlig å tro at Gud den Allmektige selv nå, i 1984, faktisk ville kjempe for oss — at våre land idag kunne ha fred allerede iår?

på at Gud var med dem. “. . . de fristet Herren og sa: Er Herren iblant oss eller ikke?” (2. Mos. 17:7.)

Tenk nå over hva som hadde skjedd. Igjen og igjen hadde Gud gitt dette folket ærefrykt-inspirende og mirakuløse bevis på at *han ville stride for dem*. Dette var SYNLIGE mirakler som folket selv var vitner til. Gud viste sin trofasthet, sin MAKTT, sin villighet, SIN VEI! Likevel, igjen og igjen tvilte dette folket, de klaget og jamret seg. Igjen og igjen MISTET DE TROEN. Etter alle disse OVERVELDENDE BEVIS, *tvilte* dette folket på Guds trofasthet, de *tvilte* på hans makt, og de *tvilte* på hans eksistens. De var ulydige. De gikk SYNDENS vei.

Moses var rent ute av seg, hans nerver var på høykant, hans tålmodighet var omtrent slutt. Moses var tross alt bare et menneske!

“Da ropte Moses til Herren og sa: Hva skal jeg gjøre med dette folk? Det er ikke langt fra at de stener meg!” (2. Mos. 17:4.)

Gud svarte Moses, han førte ham foran folket og befalte ham å slå klippen ved Horeb med samme stav som han hadde brukt til å dele Rødehavet. Igjen gjorde Gud et synlig MIRAKEL — vannet strømmet ut av klippen.

Men på dette avgjørende tidspunkt angrep Amalek israelittene med en sterk hær. Denne gangen LOT Gud israelittene *ta lærdom av erfaring*. Han lot dem SYNDE. Gud tvinger ikke menneskene til å avholde seg fra synd.

Moses, som omtrent hadde mistet tålmodigheten i sitt forsøk på å få dette stridende, opprørske folket til å tro på og *stole på* Gud, sa til Josva: “Velg oss ut mannskap, dra så avsted og strid mot Amalek” (2. Mos. 17:9). Moses fryktet at de i mangel på tro og tillit til Gud ville bli massakrert. Selv om Moses ga etter og beordret KRIG, var det FOLKET SELV som BESTEMTE seg for å gå til krig, i total mangel på tillit til Gud.

Det var helt nødvendig for disse israelittene å væpne seg og føre KRIG: Det var GALT! Det var SYND! Men Gud lot dem ta avgjørelsen selv.

Denne hendelsen var *vendepunktet*.

Det skjedde før de kom til Sinaifjellet. Det var etter dette at Gud la frem SITT FORSLAG om at de skulle bli hans nasjon, under hans styre. Det var etter dette at Gud, på betingelse av lydighet og tro, lovet alltid å stride for dem — å beskytte dem mot krig — gi dem varig FRED. Det var etter dette at de aksepterte hans styre. Men de hadde allerede vist mangel på tro og tillit, selv i de dagene da Gud VISTE sin makt og trofasthet ved så mange mirakler!

De hadde fått smake krigen. De kunne ha — skulle ha — vendt seg bort fra den og stolt på Guds makt istedenfor sin egen. Men de gjorde det ikke.

Guds HENSIKT står ved makt

Selv om Gud TILLATER menneskene å ta sine egne avgjørelser, lar dem SYNDE — lar nasjoner FØRE KRIG — må Guds hensikt stå ved makt!

Hans hensikt var at Abrahams slekt skulle slå seg ned i landet han hadde lovet Abraham, "det LOVEDE LAND".

Guds løfte til Abraham 430 år tidligere, var UBETINGET. Abraham hadde holdt *sin* del av avtalen. Han hadde adlydt Gud, overholdt Guds bud og lover. Nå krevde Guds trofasthet at han anbragte dette folket i landet, uavhengig av deres oppførsel!

Disse Abrahams etterkommere hadde *bestemt seg* for å bli en kjempende, krigførende nasjon. Avgjørelsen var deres. Og siden de hadde tatt denne avgjørelsen, brukte Gud *dem* til å drive ut folkene som ulovlig hadde tatt det landet Gud hadde lovet Abrahams etterkommere. Følgelig beordret Gud *dem* til å kjempe — og drepe — for å oppnå sin VILJE til å anbringe dem i det lovede land.

Men det BERETTIGET ikke krig. Riktige eller gale gjerninger — valget er MENNESKETS. Disse israelittene trengte ikke å gå til strid.

Det var på grunn av Israels troløshet og ulydighet at Gud *tillot* dem å SYNDE og ta til våpen. Derfor brukte Gud dem som et middel til å drive ut nasjonene som allerede var ulovlig i landet. Selv på dette tidspunktet kunne israelittene ha ANGRET, omgjort avgjørelsen og stolt på at Gud ville kjempe for dem.

Nasjonene KAN velge fred

Ville det virke latterlig for stats-overhoder idag å tro at selv *nå*, i året 1984, vil Gud den Allmektige kjempe for oss — at *våre* land idag kunne ha FRED — og få det allerede *i år*?

Uten tvil! Verdens ledere — i ALLE nasjoner — har vendt seg så langt fra Gud og hans veier, og Gud er blitt så UVIRKELIG for dem, at det ville virke meningsløst endog å foreslå noe slikt. Forskerne, de industrielle og kommersielle lederne, lærerne — alle har de fjernet seg så langt fra Gud og HANS VEIER, at de tenker ikke engang en slik tanke.

Men den EVIGE har ikke forlatt oss uten en absolutt forsikring. I sitt Ord har han ikke bare gitt løfter og forsikringer, men han har også gitt ytterligere tre konkrete eksempler — i tillegg til dem som

er nevnt i denne artikkelen — som beviser at han KJEMPET for en nasjon som ble angrepet, da nasjonen og dens ledere stolte på ham.

Vi vil fortsette denne spennende beretningen i neste nummer. □

Presidentvalg

(Fortsatt fra side 4)

Enkelte ledere i Europa tenker forbi nåværende tabuområder og inn i fremtiden. For eksempel etterlyste Jürgen Todenhöfer, hovedtalsmann for nedrustning på vegne av den vesttyske kansler Helmut Kohls Kristeligdemokratiske union (CDU), den 17. april en større rolle for Europa i sitt eget kjernefysiske forsvar, og sluttelig, en vesttysk medbestemmelsesrett i bruken av atomvåpen.

Todenhöfers bemerkninger følger ikke offisiell vesttysk politikk, og de ble sterkt kritisert. Ikke desto mindre gjenspeiler de at vesttyskerne i økende grad ønsker at europeerne skal ha større kontroll med sitt eget forsvar.

Derfor vil muligheten for stadig uregelmessige svingninger i amerikansk politikk — fra valg til valg — og den alvorlige usikkerheten som dette avstedkommer, ha mye å gjøre med at den siste gjenoppvekkelsen av det lenge så slumrende romerske system endelig vil stige frem i Europa, slik det er forutsagt i Bibelen.

Det vil bestå av en politisk, økonomisk, militær — og endog

religiøs — enhet. Dersom du ikke allerede har gjort det, så skriv etter vårt gratis hefte *The Book of Revelation Unveiled at Last (Åpenbaringsboken endelig avdekket, ennå ikke på norsk)*, som forklarer fremtiden i bemerkelsesverdige detaljer. □

Fellesmarkedet

(Fortsatt fra side 8)

bøndene til å høyne produksjonen for å overleve også være svært alvorlig.

Men dersom De ser på Fellesmarkedet under ett, vil De oppdage at jordbrukspolitikken har spilt en svært viktig rolle i bevaringen av miljøet. Dersom De reiser med fly over størsteparten av Europa, vil De legge merke til at bosettingsmønsteret er svært forskjellig fra det De vil finne i Nord-Amerika eller Australia. Man har små landsbyer kun få kilometer fra hverandre, og dernest småbyene.

Det finnes et mønster for menneskenes bosetting som har eksistert i århundrer og som er uløselig knyttet til strukturen i jordbruksproduksjonen. Dersom man skulle anvende en fullstendig fri markedsfilosofi i landbruket, ville man i løpet av få år avfolke store områder av Vest-Europa, noe som ville føre til at mange landsbyer ville forsvinne, kanskje også mange mindre byer.

Den europeiske landsbygden er et fenomen skapt av mennesket, og opprettholdelsen av landbruket basert på familien er av vesentlig

Mennesket har drømt om å leve i et mønstersamfunn — et samfunn med varig fred, med mengder av spennende muligheter for alle. Men menneskenes regjeringer, kulturer og sosiale eksperimenter har mislyktes i å frembringe dette utopiske resultat. Er da Utopia uoppnåelig? Nei! Et slikt samfunn er på vei, men menneskeheten vil ikke opprette det — det må bli gjort for den! Vårt gratis hefte, **Hva menes egentlig med GUDS RIKE?**, forklarer hvordan denne verden vil bli, og hvordan det vil skje. Benytt bestillingskortet i dette nummeret for å få et eksemplar, eller skriv til vår adresse nærmest deg.

betydning for bevaringen av den europeiske landsbygden. Så argumentet går begge veier.

Det er ting som taler for å begrense visse sider av jordbruksutviklingen. Dette er et av de områder som jeg har snakket om tidligere som fremdeles hovedsakelig er et spørsmål for de enkelte lands regjeringer.

For eksempel gir den britiske

annen side, de som har det laveste brutto-nasjonalproduktet pr. innbygger, og ikke så lett har råd til å oppveie tapet av inntekt til sine bønder via direkte, nasjonale hjelptiltak.

Jeg betviler sterkt at land som Irland, Italia og Hellas — som er avhengige av jordbruk og er mindre teknisk utviklet — kan finne finansielle ressurser til å fortsette å

av en felles jordbrukspolitikk, og også for å lage politiske proposisjoner, har drevet frem reformer for Ministerrådet i de siste tre eller fire årene, men med nokså begrenset suksess.

Nå er vi uheldigvis i en situasjon hvor det ikke lenger er noe finansielt rom for bevegelse, fordi fellesskapet, som visepresident Tugendhat sa, praktisk talt har nådd grensen for sine budsjettmessige ressurser i overenskomsten. Dersom Ministerrådet vedtar alle forslagene for reformer i den alminnelige jordbrukspolitikken, og i tillegg går med på en virkelig prisstopp, kan vi kanskje klare å holde oss innenfor budsjettet i 1984. Jeg håper inderlig at vi vil være istand til å gjøre det.

Dersom Ministerrådet ikke kan si seg enig i alle reformene, eller ikke er enig i prisstoppen — er det svært vanskelig samtidig å akseptere en nedskjæring i produksjonen og en fastfrysing av prisene, som er det vi foreslår på melkesektoren. Og da vil vi helt tydelig ikke klare å holde oss innenfor budsjettets øvre grense.

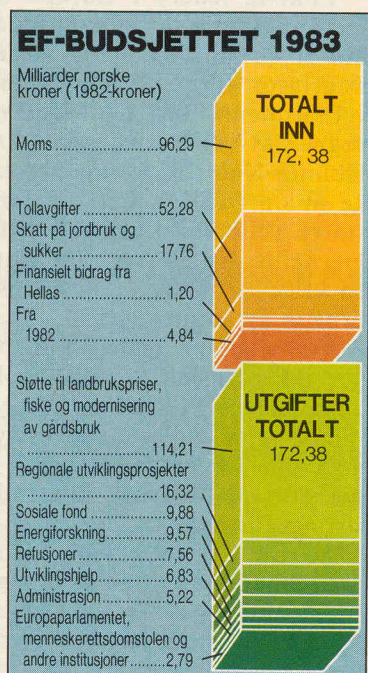
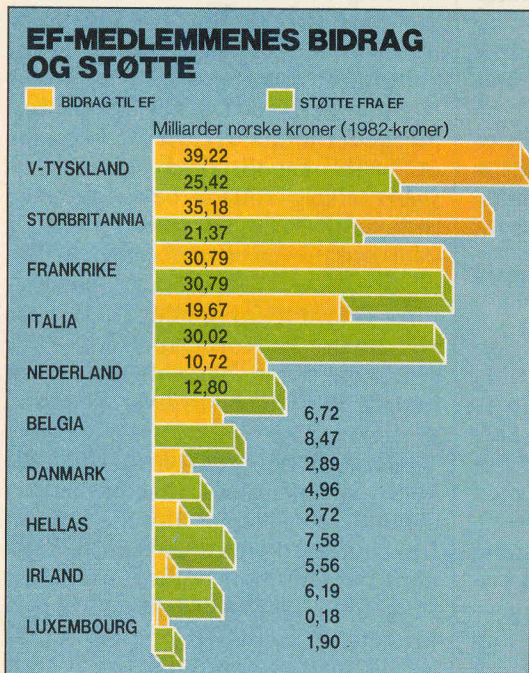
Kan De sette den alminnelige jordbrukspolitikken, i det hele tatt Fellesmarkedet som helhet, i historisk sammenheng, siden vi ofte har lett for å glemme at EF bare har eksistert i 25 år.

Selv om de vesteuropeiske landene er gamle — faktisk er det ikke alle som er det — så er Det europeiske fellesmarked selv svært ungt. Det har eksistert i 25 år, noe som ikke er så lenge i historisk sammenheng. USA har til sammenligning eksistert i to hundre år.

Jeg tror de fleste mennesker vil være enige i at "smeltedigelen" i USA fremdeles på mange måter er ufullkommen, det vil si, det er fremdeles en svært sterk regional identitetsfølelse innen USA, til tross for at USA har et felles politisk system, felles språk og en 200 år gammel historie.

EF er av ny dato. Det er begrenset til det økonomiske fagområdet, og i stadig økende grad det diplomatiske, men den europeiske integreringsprosessen har bare hatt 20 år på seg til å bli assimilert av våre politiske systemer, og vi har fremdeles langt igjen til en form for politisk integrering som man har i eldre føderasjoner som USA og Sveits. □

Den ENKLE SANNHET

PT — DIAGRAM VED MONTE WOLVERTON

regjering subsidier til bønder for å pløye opp marginale jordområder. Det er ikke Fellesmarkedet som gjør dette. EF bestemmer prisgarantier som nok kan gjøre hele operasjonen økonomisk levedyktig, men det er den britiske regjering som helt siden matmangelen under krigen har fulgt en politikk som går ut på å oppmuntre bøndene ved hjelp av finansielle bonusordninger til å øke landområder under dyrking.

Siden Storbritannia nå er mer enn selvforsynt med korn, og ikke gjør det dårlig når det gjelder dyreprodukter, så er kanskje tiden inne for den britiske regjering å rre om disse finansielle subsidiene for å pløye opp jord virkelig kan rettferdiggjøres.

Hvilke EF-land vil bli mest berørt dersom subsidiene nokså drastisk blir skåret ned?

De som vil bli mest berørt vil for det første være de som er mest avhengig av jordbruket. Og på den

støtte opp om landbruksinntektene slik de har vært understøttet de siste ti årene, eller å fortsette å finansiere moderniseringen og forbedringen i jordbruket. De landene som vil ta mest skade av dette er Irland, Italia og Hellas, mens Frankrike vil innta en nokså mellomliggende posisjon. Benelux-landene, Tyskland og Danmark vil alle bli berørt fordi de alle har en viktig jordbrukssektor. Likevel har de noe større finansielle ressurser å ta av.

I februar uttalte Europa-kommisjonens visepresident, Christopher Fugendhat, følgende i London: "Fellesskapet er praktisk talt på grensen av sine finansielle ressurser." Hva tror De kommer til å bli gjort for å redde fellesskapets jordbrukspolitikk for å dempe budsjettkrisen?

Det hersker ingen tvil om at EF har utsatt til i 11. time å foreta de nødvendige forandringer. Kommisjonen som er ansvarlig for ledelsen

Livet kan bli bedre med alderen!

av Clayton Steep

Her er hva de vestlige industriland har glemt om de gamle.

Du har sett det på TV og i annonsene. Hvem blir assosiert med elegant, raffinert og spennende liv? Stort sett ungdommen.

De er i brennpunktet for fornøyer, klær, kosmetikk, reiser og annonsering i sin alminnelighet.

Det betyr ikke at eldre mennesker ikke forekommer i media. Visst er de der — for å selge gebissrensede midler, smertestillende tabletter og avføringspiller.

Stort sett blir alderdommen avbildet negativt i Vestens kulturer. Selv om de i økende grad blir gjenstand for oppmerksomhet, er det oftest i sammenheng med “aldersproblemene”. Men hvorfor skulle de eldre ansees som noe “problem” for samfunnet?

Det å bli gammel er en del av livet, og det skjer med alle former for liv. Det er en naturlig prosess.

Det er ikke spesielt vanskelig å avgjøre hvilken rolle spebarn, større barn, tenåringer, voksne og middelaldrende personer spiller i samfunnet. Hvorfor skulle det da by på større vansker å definere de eldres rolle?

Svaret er at det slett ikke skulle være vanskelig, og mange samfunn i den tredje verden har også vist at det ikke trenger å være det. Der har de eldre gleden av å ta seg av spesielle og givende ansvarsområ-

der. I de fleste vestlige industriland blir de skjøvet ut over sidelinjen av en kultur som dyrker ungdommen.

Alderdommen er kronen på livsverket, de gylne år. Den burde bli omfattet med respekt og heder, ja endog med ærefrykt. Det å bli gammel burde være en opplevelse

La oss se sannheten i øynene. Vi i den vestlige verden lever i en “bruk-og-kast”-kultur. “Ingen pant — ingen retur” er kjente ord. Innpakningspapir, esker, poser, hyssing — hvem tenker to ganger før de kaster slikt? Eller hva med ting som er i fullt brukbar stand, fra

“Det er en tapt kunst å ha tålmodighet, og bokinnbinding krever tålmodighet. Jeg tilstreber best mulig kvalitet for alle, uansett hvem de er.”

Ted Bauer, 62, en av syv mester-bokbindere i USA.

som ble gjort rik og lykkelig gjennom varm hengivenhet og støtte fra familiens medlemmer, særlig barn og barnebarn. Hvis samfunnet ikke ser slik på det, da er det samfunnet det er noe i veien med — ikke de eldre!

biler til klær til kjøkkenskap, men som ikke lenger er “moteriktige” eller av siste modell? De blir også kassert, eller motvillig beholdt og tålt fordi man ikke har råd til å kjøpe noe nytt ennå.

Planlagt foreldelse — den idé at

det som som er gammelt, ikke lenger er verdt å ha — er den industrielle verdens løsen og trobekjennelse. Mange som er vokset opp i løpet av de siste 30-40 år, tar nå et slikt levesett som en selvfølge.

I samsvar med denne tankegangen må mennesker som blir utslitt, som er “gammeldagse”, også utrangeres og kasseres. Man plasserer dem i en trang nisje med merkelappen “eldre” eller “gamle”. Så står de der som tilskuere til et dynamisk samfunn som går dem forbi, mens de kjemper mot følelsen av unyttighet, ensomhet, depresjon og frykt.

Hvordan kunne dette gå til? Det har ikke alltid vært slik.

“Familierevolusjonen”

De raske teknologiske og industrielle forandringene som har revolusjonert samfunnet, har også omkalfatret den utvidede familiestrukturen.

Før den industrielle revolusjon forekom oppfinnelser og oppdagelser ikke særlig hyppig. Livet fulgte hovedsakelig et kjent mønster. De fleste var stort sett tilfreds med å vedlikeholde båndene til familie-kretsen, som i sin tur var knyttet til jorda. Den utvidede familieenhet var forankret i et geografisk område — med spebarn, barn, foreldre, besteforeldre og andre slektninger samlet. Alle var vitne til en komplett livssyklus som omfattet alle aldre og stadier: spebarnstrinnet, barndommen, ungdommen, voksen alder, de

middelaldrende år, og til slutt alderdommen.

Den eksplosive teknologiske utvikling medførte hurtige økonomiske endringer og en forskyvning fra bygdesamfunn til bysamfunn. Industri og muligheter for å tjene godt trakk ungdommen til byene. Forbedrede kommunikasjonsmidler gjorde det lettere å flytte lange veier fra resten av familien.

Skilsmisser i fleng, gjengifte og allslags alternativer til ekteskapet har splittet den beleirede familieenhet. For mengder av barn er besteforeldre nå bare fjerne telefonstemmer, ikke levende mennesker som er nær dem og har en virkelig innflytelse på livet deres.

I en kultur som bare langsomt endret seg, hadde livet en viss kontinuitet. Den eldre generasjons visdom hadde verdi for de yngre generasjoner, fordi den fortsatt hadde med aktuell livserfaring å gjøre. Men teknologien medførte så raske endringer i livsstilen at en generasjons erfaringer syntes gammeldagse for den neste.

Situasjonen til mange eldre men-

FOTOS: HAL FINCH — PT

“Skap variasjoner i dine interesser mens du er ung. Konsentrer deg om en spesialitet, men hold også andre interessert ved like.”

Ted Baker, 72

nesker blir enda vanskeligere fordi de har vokset opp med en livsform — for eksempel på en bondegård. Når de så flytter til en fremmed by, klarer de ikke å tilpasse seg det nye miljøet.

Dagens byer er ikke steder hvor en person lett kan holde fast ved sin personlige og kulturelle bakgrunn. Tvert om vil man føle behov for å tilpasse seg, bli som de andre og ikke stikke seg ut fra mengden. Den personlige identitet er truet, om den da ikke går helt tapt.

Etter en tid begynner folk å undres på hvem de er og hvor de har sine røtter. Dette er særlig et problem for eldre mennesker som plutselig må revidere sine vaner etter et langt liv for så å tilpasse seg et nytt levesett.

Flere problemer

Det mentale og kulturelle press på de eldre blir forverret av en mengde andre problemer som er en viktig del av tilværelsen.

Mange er syke og svake når de kommer opp i høy alder. Lege- og tannlegebehandling og opphold på pleiehjem kan medføre astronomiske regninger, delvis fordi de ikke greier å stelle og sørge for seg selv.

Selv når et eldre menneske er

Den ENKLE SANNHET

“Hjelp dine medmennesker og del med dem. Lær dine barn hvordan de skal ha kjærlighet . . . Ikke tenk på alder.

Legemet er lenket av leddbetennelse, men sinnet vokser seg stadig yngre.”

Lizzy Hoofin, 86

friskt nok til å bo alene og stelle seg selv, er det et fristende mål for ransmenn og andre forbrytere. De eldre må stadig være forsiktige med hvor de spaserer, hvem de snakker med på gaten, eller hvem som ringer på døren.

Det er ikke bare kriminell aktivitet som medfører fysisk fare for de gamle. En svært så virkelig, men lite omtalt fare er "foreldremishandling". Stadig flere tilfeller kommer for dagen, hvor tenåringer og voksne fysisk eller mentalt mishandler eldre foreldre eller beste-foreldre som de ikke er forberedt til å ta seg av. Mishandlingen kan variere fra slag til overdoser av sovemidler. Man regner med at omtrent ti prosent av alle eldre som bor sammen med familien, før eller siden blir mishandlet.

Vårt teknologisk-industrielle system med sin innebygde inflasjon påfører de eldre ytterligere en ulempe: økonomisk savn. Realverdien av deres små pensjoner eller andre faste inntekter, såvel som sparepenger, blir stadig smuldret bort av inflasjon. Samtidig stiger stadig prisene på mat, husleie, transport og legehjelp, mens pengeverdien synker. Og de eldre blir fattigere.

Det er i våre industrialiserte, pengeorienterte kulturer at skikken med å trekke eldre mennesker ut av arbeidsstyrken er bråest og mest voldsom. En flittig og produktiv lønnstager kan i løpet av en eneste dag, når han fyller 70, altfor ofte bli en ulønnet arbeidsledig som ligger andre til byrde — med ett gammel, kastet ut av det arbeidende samfunn.

En naturressurs

Hvilket sløseri! Man kan snakke om folk som går til spille fordi samfunnet forsømmer de funksjonshemmede. Man kan peke på de liv samfunnet ofrer når det sender ut sine unge menn for å dø i krigen. Man kan stønne over dem som går til grunne i overfylte fengsler eller i slumkvarterene. Men samfunnets forsømmelse av de eldre er på mange vis den største sløsing av alt.

Hvorfor? En grunn er at de har levd lengst. De er den største ressursen når det gjelder erfaring i å hankses med livet og dets utfordringer.

Tenk deg for eksempel en person som går gjennom førskole, barne- og ungdomsskole, videregående skole, universitet — med store ofre og hardt arbeid — til han endelig oppnår doktorgraden. Og så får han høre at nå må han slutte å arbeide og være uproduktiv resten av sine dager.

Lyder urimelig? Det ville det også være.

De fleste eldre mennesker har gjennomgått "livets hårde skole". Gjennom erfaring har de skaffet seg verdifull lærdom om hvordan man

den eldre. Det femte bud krever: "Hedre din far og din mor" (2. Mos. 20:12).

Bibelen viser hvordan de eldre skal respekteres, hvilken plass de burde ha i et samfunn organisert etter Guds retningslinjer, slik det vil være når Gud gjenreiser sitt styre på denne jord.

De grå hår vil bli regnet som "en fager krone" (Ordspr. 16:31; 20:29). De er ikke noe å skamme seg over, eller noe man trenger å farve. Yngre mennesker skal "reise seg" i nærvær av de eldre (3. Mos.

"Finn noe nytt du kan lære. Jeg planlegger fortsatt for fremtiden. Ungdom, det er godt å lytte til gamle mennesker. Jeg råder dere til å lære forskjellige yrker. Variasjon utvikler sinnet og hjelper til å unngå kjedsomhet."

Paul Pasche, 80

skal behandle livets vanskelige øyeblikk såvel som de gode stundene. Men hva hender når de har nådd det punkt i livet da de kunne dele disse erfaringene og denne lærdommen med yngre generasjoner? For det meste vender ungdommen det døve øret til.

Det moderne ungdomsorienterte samfunn setter ganske enkelt ikke større pris på at de eldre vil delta i samfunnslivet. Stort sett viser ikke samfunnet noen særlig ekte interesse for de eldre samfunnsborgeres velferd.

Vi kan bare begynne å løse problemet hvis holdningene endres. De yngre generasjoner må vise at de vil hedre de eldre og sørge for dem.

Guds lov, slik den er uttrykt i De ti bud, spesielt det femte bud, går direkte til roten av dette problemet: De yngre generasjoners holdning til

19:32). Man skal søke deres råd og veiledning og følge dem (Ordspr. 23:22-23). De eldre skal være de viseste i samfunnet. De skal lære de unge den rette vei å leve (Job 32:7; Titus 2:2-5).

Den vestlige verden har innrettet seg bakvendt. Her er det den eldre generasjon som er avhengig av de yngre generasjoner. Guds vei er at de yngre generasjoner skal være avhengige av den eldre generasjons visdom (Ordspr. 13:22; 2. Kor. 12:14)!

Grunnvollen i et stabilt samfunn er en sterk, utvidet familiesirkel forankret i familiens eiendom og investeringer. Verden lærer den hårde vei at et samfunn som kutter båndene med jord og landeiendom, vil komme i drift. Legg merke til hvordan det femte bud, slik det lyder i sin helhet, nevner landet i

forbindelse med sunne familieforhold: "Hedre din far og din mor, så dine dager må bli mange i *det land* Herren din Gud gir deg."

Og hvordan kan våre dager "bli mange"?

Om vi respekterer og lytter til de eldres visdom, vil vi unngå mange mistak, noe som vil lede til et lengre og lykkeligere liv.

Hvordan høyne utfoldelsesnivået

De gamle har mer enn bare erfaring å by på. De har idéer, talenter, ferdigheter og innsatsvilje å tilby —

rundt, formann for Ambassadors kulturstiftelse, skribent og jevnlig taler i forsamlinger og i radio og fjernsyn — alt i sitt 93. år.

Det finnes andre fremragende eksempler også. Men dessverre får de færreste mennesker anledning til å gjøre "bragder" når de kommer opp i årene. Ei heller makter de det fysiske eller mentalt. Mange av dem som ligger på pleiehjem eller som på annen måte er arbeidsudyktige, ville gitt alt for å være istand til å kunne gjøre bare en brøkdel av det individer som dem vi nevnte foran

nye yrker. De oppdager at det lønner seg å være elastisk og tilpassningsdyktig og møte livet med åpent sinn.

Hvis du selv er noe oppe i årene, kan du jo dyrke nye interesser ved å besøke biblioteket og følge kurser og opplæringsprogrammer i radio og fjernsyn. Du kan også ta del i forskjellige gruppeaktiviteter og melde deg frivillig til hjelpetjeneste ved biblioteker, sykehus og lignende — eller begynne med en hobby eller skaffe deg et kjæledyr. Utvid din horisont så mye som din fysikk tillater.

Når det gjelder forholdet til de yngre generasjoner, er det klokt å interessere seg for barn og ungdom når du har anledning til det. Gjør deg selv interessant for dem.

Ungdom klager ofte over at de eldre ikke vil dele sitt liv og sine erfaringer og opplevelser med dem. Og når de gjør det, sier de unge, er det for å fortelle de samme gamle historiene om og om igjen. Prøv å unngå gjentakelser. Hold deg à jour med hva som hender i verden omkring deg idag, slik at det du sier, virker aktuelt og relevant. Og ikke minst, slapp av. Se på livet og deg selv med en viss sans for det humoristiske.

Men først og fremst: Lev ikke i fortiden. Lev for fremtiden! Du tror kanskje at du ikke har så lang tid igjen. Men der tar du feil! En hel evighet ligger foran deg.

Bruk litt av tiden på å lese i Bibelen — den boken som forteller deg hvordan du skal oppnå et liv som aldri tar slutt — et spennende, dirrende, frodig og givende liv. Et liv som aldri blir kjedelig. Et liv som aldri vil bli dempet av høy alder.

Hvorfor ikke melde deg på til Ambassador College bibel-korrespondansekurs? Det er gratis, og du kan bruke all den tid du trenger på det. (Kurset finnes for tiden på dansk, men vil også være tilgjengelig på norsk senere i år.) Eller hvis du har vondt for å lese og ikke har for store problemer med å forstå engelsk, kan vi tilby et lydbandprogram for de synssvekkede.

Lær deg så mye som mulig om Bibelen. Det vil ikke bare gjøre de år du har igjen rikere, men i samme bok vil du også finne den sanne ungdomskilde. □

"Spis rett kost fra du er ung, og vær sportslig aktiv. Senilitet kommer ikke med alderen, det kommer pga. passivitet. Først da jeg var 54, begynte jeg med bokholderi."

Afton K. Cheney,
assisterende
regnskapssjef

iblant i utrolig grad. Både Bibelen og verdslig historie forteller om store bragder utført av menn og kvinner langt oppe i årene.

Selv i senere år, da den ungdomsorienterte kultur har utviklet seg, har eldre mennesker gjort stor innsats på mange felter. Konrad Adenauer var vesttysk kansler i en alder av 88 år. Winston Churchill, Leo Tolstoj og Alexander Kerenski skrev noen av sine mest kjente verker som åttiåringer. "Grandma" Moses malte fortsatt da hun var 101. Og hva med musikken som Casals, Horowitz eller Rubinstein spiller på sine eldre dager?

Herbert W. Armstrong, sjefsredaktør i dette bladet, er president for to høyskoler, hovedforstander for hundrevis av lokale menigheter spredt over hele verden, hyppig gjest i mange hovedsteder verden

er istand til å gjøre. Men sannheten er at de ikke er ved god nok helse. Isteden gir de så altfor ofte bare opp.

Men de eldre kan gjøre denne siste fasen av livet rikere på mange måter som man ofte ikke tenker på.

For det første er det viktig å ta vare på helsen, uansett hvilken tilstand den er i. Man bør legge an på en balansert diett, hvor hovedvekten ligger på fersk mat istedenfor fabrikkbehandlet mat, og passe på at man er så aktiv som den fysiske form tillater.

Man bør også huske på at "man lærer så lenge man lever." Det er aldri for sent å lære nye kunnskaper, nye ferdigheter, kjennskap til nye måter å gjøre tingene på. Noen eldre mennesker begynner til og med på skolen igjen, eller finner

HVOR er den sanne kirke?

av Herbert W. Armstrong

Her kommer siste avsnitt av denne utrolige artikkelserien!

La oss nå, nok engang, se på det dobbelte forhold mellom det første menneske, Adam, og Jesus Kristus, den ANNEN Adam, og prøve å forstå det.

Det første mennesket, Adam, var dødelig. Og LIVETS tre, som Gud tilbød ham fritt, var et symbol på at han skulle overgi seg og la GUDS HELLIGE LIV trenge inn i seg.

Hvis Adam hadde tatt av frukten fra livets tre, ville han ha mottatt dette hellige LIV av og fra Gud. Han ville ha fått Guds SINNELAG ved at Guds Ånd trengte inn i ham og forente seg med hans menneskelige ånd. Han ville ha fått et nært far-sønn-forhold til Gud.

Men Adam valgte å "gå sin egen vei". Istedenfor å bli Guds sønn og ta imot Guds tilbud om å komme inn i hans liv, inngi i ham Guds liv og sinnelag, tok han isteden til seg produksjonen av kunnskap om godt og ondt.

LIVETS tre kunne ha bragt Adam inn i et far-sønn-forhold til GUD. Jesus, den annen Adam, hadde dette nære forholdet til Gud. Han kom for å kalle synderne UT av denne onde verden og FORENE dem

med GUD, slik Adam og hans familie kunne ha gjort. Jesus kom for å forsone de utkalte med Gud. Jesus lærte menneskene evangeliet — budskapet — om Guds Rike, Guds herskende og regjerende Familie. Han kom ikke for å reparere den sviktende og råtnende overbygningen på det huset som var den første Adams utvidede FAMILIE. Han kom for å kalle sin Kirke, Guds vidspredte FAMILIE, ut av den bygningen som er denne verden, og forene dem med Gud.

Denne verdens Gud

Men dette er SATANS verden. Han er dens gud (2. Kor. 4:3-4).

Satan prøvde å drepe Jesusbarnet. Han forsøkte å ødelegge Jesus gjennom den store fristelsen da Jesus var omtrent 30 år gammel. Han var skyld i de fleste av apostlenes martyrdød. Han prøvde å ødelegge Guds Kirke under selve grunnleggelsen. Men Kirken var bygget på klippegrunn, og "klippen var Kristus" (1. Kor. 10:4). Kirken hadde en god begynnelse tross Satans forsøk på å forpurre den. Jesus hadde sagt at dødsrikets porter aldri skulle få makt over Kirken. Regn og oversvømmelser kunne nok komme, og vinden

blåse med orkans styrke, men Menigheten ville bestå.

HVORFOR ville Satan ødelegge kirken? Fordi denne verden tilhører Satan. Han sitter på denne verdens trone (Jes. 14:13). Og Guds Kirke vil oppfylle jorden etterat Satan og hans verden er ødelagt. Kristus, Kirkens Overhode, vil overta Satans trone som verdens hersker.

Så da Satan ikke maktet å hindre at Kirken ble grunnlagt og straks skjøt fart — hva gjorde han da? Han forførte visse mennesker til å søke å ødelegge kirken innefra. Et ordtak sier: "Hvis du ikke kan beseire dem, så slutt deg til dem." Satan fikk noen medlemmer innen Kirken til å søke vranglære og et falskt evangelium.

I Galaterne 1:6-7 leser vi at kirkene i Galatia hadde vendt seg til "et annet evangelium". De trodde på dem som begynte å forkynne "en annen Jesus" (2. Kor. 11:4). Disse falske prestene gav seg ut for å være Kristi tjenere, men var i virkeligheten Satans (vers 13-15).

Gjennom de falske brødrene i Menigheten lyktes det dermed Satan tilslutt å bedra de aller fleste i Kirken — og å omdanne dem til en forvrengt og forfalsket kirke i stadig vekst.

I de første månedene Guds

sanne Menighet eksisterte, møtte den mest motstand fra jødene i Judea. Jøder flest nektet å tro at Jesus var den lovede Messias. — Gud i menneskeskikkelse. Men de 12 apostlene var øyenvitner til Jesu messiasverdighet. De hadde fulgt ham i tre og et halvt år før han ble korsfestet, og i 40 dager etter oppstandelsen. Det var mange — skjønt bare et mindretall av alle jøder — som trodde og ble døpt ved Guds Ånd og dermed kom med i Kirken. I disse første årene var Kirken for det meste jødisk.

Så sendte Gud Peter (Apg. 10-11) til hedningen Kornelius, for å åpne frelsen også for hedningene. Gud lot apostelen Paulus fremstå forat han skulle lede en stor forkynnergjerning blant hedningene. Dermed forsøkte noen omvendte jøder å få ikke-jøder til å rette seg etter ritualene i Moseloven og bli omskåret. De ønsket "mere Lov". Paulus og apostlene gikk imot dette, og løste striden gjennom Den Hellige Ånd (Apg. 15). Så kom falske ikke-jødiske medlemmer og hevdet "INGEN LOV". De hevdet at Guds Lov var avskaffet — at Kristus hadde naglet den til korset. De forkynte en falsk Jesus som de påstod hadde avskaffet sin Fars bud.

Kirken var blitt grunnlagt år 31, og slik var det at det allerede før år 50 brøt ut en heftig strid om evangeliet som skulle forkynnes var *KRISTI* evangelium eller om det var et evangelium *OM* Kristus.

Snart senket teppet seg for de historiske beretninger om Kirken. Det kom klart frem at det foregikk et systematisk arbeide på bred front for å ødelegge de historiske beretninger om hva som hendte i Kirken de neste hundre år. Det ble "det tapte århundre" i kirkehistorien.

Når så historiens teppe går opp igjen omkring år 150 e.Kr., åpnebaret en kirke som kaller seg "kristen", men som er helt forskjellig fra den kirken som Jesus grunnla gjennom sine apostler i år 31.

Kirken er ikke Guds Rike

Jesu evangelium var "budskapet om Guds Rike" — at Guds styre skulle være i hendene på Guds fødte

FAMILIE. Den Kirke Jesus grunnla, bragte Gud vår Far inn i selve livet til de troende.

Mens Jesus var her som Gud i menneskeskikkelse, var disiplene hos ham. Etter pinsedagen, da Kirken ble grunnlagt, var de som var blitt døpt inn i Kirken av Den Hellige Ånd, også i nær kontakt og fellesskap med Gud og med Kristus (se 1. Joh. 1:3). Gud og Kristus var gjennom Den Hellige Ånd *INNE I* selve livet hos de omvendte.

Men da størstedelen av de bekjennende kristne falt fra, holdt de seg bare til et evangelium *om* Kristus. De forvrengte nåden til frihet til å være Gud ulydig, slik Adam hadde gjort. De lærte at man skulle være *god* — men bare på kjødelig menneskevis. Deres menneskeånd var ikke forenet med Guds Hellige Ånd — og deres sinn ikke forenet med Guds. De kom sammen for å tilbe Kristus. Men Jesus hadde sagt (Markus 7:7-8) at de dyrket ham forgjeves, idet de forkastet Guds bud og holdt fast på sine menneskelige tradisjoner. Ja, i vår tid går denne religionen under betegnelsen "tradisjonell kristendom".

De begynte å oppføre bygninger som de kalte "kirker" — med tårn og spir på toppen og et kors over inngangen. Etterhvert bygget de veldige og overdådige katedraler.

Et hovedpunkt som skiller den ene sanne Menighet fra de mange erklærte kristne sekter og trosretninger, er dette: De bedratte kirkesamfunn i denne verden setter Kristus i brennpunktet. Gud blir uvirkelig, noe mystisk uten reell mening. De lærer ikke at Jesus kom for å åpenbare sin Far — at han kom for å forsone oss med Gud vår Far — at det er vår Far våre synder har avskåret oss fra — at Kristi blodsutgytelse ikke i seg selv "frelser oss" og gir oss evig liv. Snarere er det slik (se Rom. 5:10) at vi blir forsonet med Gud ved Jesu død, og at vi blir frelst, dvs. får evig liv ved Jesu oppstandelse, som gjør det mulig for oss å motta det evige livs gave fra gud gjennom oppstandelsen fra de døde. Jesu oppstandelse gjorde vår oppstandelse mulig, for "han skulle [ved en oppstandelse] være den førstefødte blant mange brødre" (Rom. 8:29).

Den sanne Kirke ser Kristus i det rette lys, som Mellommann mellom oss og Gud vår Far — en personlig Frelser. Nå sitter han som vår Yppersteprest i himmelen ved Gud Faders høyre hånd, som overhode for sin Kirke, og som kommende Konge og Hersker *UNDER* Gud Fader.

Jesus kom som den annen Adam for å kalle dem som Gud hadde dratt "ut fra dem" av denne verden og til og med dens falske "tradisjonelle kristendom", og grunnlegge en helt *NY VERDEN* — *EN NY SIVILISASJON*.

Satan greide altså å forfalske den Guds Menighet som Kristus, den annen Adam, grunnla. Men dødsrikets porter *HAR IKKE* fått makt over den.

Sant nok blåste vindene mot denne bygningen som var grunnlagt på en Klippe, flodbølgene kom, og motstanderne slo hardt til mot den. Selv den sanne Kirke mistet adskil- lig av den opprinnelige *SANNHET* i kampen for å holde seg i live gjennom århundrers forfølgelse og motstand. Men den holdt fast ved Gud vår Fars sanne navn, for det er hans Kirke. Den holdt fast ved Guds åndelige lov, De ti bud. Den holdt fast ved de ting som er *HELLIGE FOR GUD* — hans hellige sabbat og å betale Gud tiende. For dette ble den forfulgt, men den har ridd stormen av.

Jeg begynte å finne svaret

I første del av denne artikkelen beskrev jeg min egen bakgrunn og omvendelse. I løpet av de første seks måneders dyptgående undersøkelser og studier av Guds Lov, kom jeg blant en gruppe av brødre i denne Menigheten.

De var for det meste grønnsaksdyrkere i Willamette-dalen i Oregon i den nordvestlige delen av USA — ydmyke, gudfryktige mennesker som var rede til ethvert offer for å adlyde sin store Gud.

Men jeg undret meg på om dette virkelig kunne være den ene sanne Guds Kirke, grunnlagt av Jesus Kristus? Det var jo bare en liten gruppe mennesker uten noen formell høyere utdannelse. Likevel var dette *DEN ENESTE* kirke eller menighet jeg kunne finne, som holdt seg til Guds ord og hans bud. De holdt seg trofast til de ting som er

HELLIGE FOR GUD — sabbaten og tienden. De holdt fast ved det sanne, bibelske NAVN, "Guds Menighet". Ingen annen kirke på jord holdt på disse tre sentrale, grunnleggende trossætninger og skikker. De var beskjedne og oppriktige, og var villig til å ofre livet for disse grunnleggende sannhetene.

Men HVORFOR hadde Gud bragt meg i kontakt med disse menneskene? Lite ante jeg grunnen på det tidspunktet.

Men nå må jeg gå litt tilbake i tiden og berette om noen flere hendelser i mitt liv.

Som nevnt tidligere i artikkelen hadde jeg i 26 år vært beskjeftiget med den forretningsmessige siden av utgivelse av blader og aviser. Jeg visste det ikke da, men senere hendelser har vist at Gud ved å gi meg erfaring på dette felt ville forberede meg for mitt egentlige kall, som skulle komme senere.

25 år gammel giftet jeg meg. Et par uker etter vielsen hadde min kone et syn eller en usedvanlig intens drøm, som på den tid gjorde meg heller forlegen. Jeg var jo ikke "religiøs" på den tiden. Hele mitt hjerte og sinn var opptatt av forretningen min. Vi bodde dengang i Chicago, og i drømmesynet hennes stod min kone og jeg ved et sterkt trafikkert gatekryss i sentrum. Så kom en engel dalende ned fra himmelen, og hundrevis av mennesker strømmet til. Men engelen kom rett bort til oss to, la armene om oss, og sa at Kristi gjenkomst ikke var langt borte, og at Gud hadde arbeid for oss. Da min kone fortalte meg drømmesynet, ble jeg litt oppskaket, for det hadde vært så levende for henne — men samtidig følte jeg meg flau, og ville gjerne få det ut av tankene så fort som mulig. Hvis dette virkelig var et kall fra Gud, ville jeg helst gjøre som Jonas og løpe bort fra det.

"Hvorfor forteller du ikke denne drømmen til presten i kirken borte på hjørnet?" sa jeg. "Og hvis den virkelig betyr noe, burde vel han kunne si deg det?" Deretter tenkte jeg ikke mer på saken. Men noe senere tok Gud fra meg den forretningen jeg hadde etablert, og en tid etter gikk det nedenunder med et nytt foretagende jeg hadde startet på nordvestkysten ved Stillehavet. Så

kom den dobbelte utfordringen som førte til et halvt års intense studier av Bibelen.

Den religiøse fanatismen (slik jeg så det) som min kone var opptatt av, gjaldt syvendedags-sabbaten. For meg var det rene fanatismen. Men som før nevnt måtte jeg ta det i meg igjen. Etter det mest intense studiet i mitt liv greide jeg ikke å bevise at min kone tok feil. Disse dyptgående studiene, denne forskningen beviste tvert om for meg at Gud utvilsomt eksisterte, og at Bibelen hadde absolutt AUTORITET som Guds inspirerte ord. Senere tiår med fortsatte dype studier og forskning har åpnet en veldig labyrint av bibelsk kunnskap og forståelse som *hadde gått tapt*. Ved å ta to blomstrende forretninger fra meg, noe som nærmest knuste meg, og så gi meg denne bibelske utfordringen, hadde Gud myket meg opp og gjort meg så medgjørlig at jeg var villig til å innrømme at jeg hadde tatt feil — og var villig til å underkaste meg ham fullstendig, villig til å tro hva han klart og tydelig sa i sitt Ord, uansett hvor upopulær en slik tro var.

Sannheten gjenopprettes

Slik begynte den levende Gud gjennom meg å GJENVINNE meget av den sanne kunnskap og *forståelse* av Bibelen, som var gått tapt gjennom århundrene.

Nå er det blitt klart åpenbart for meg hvordan en falsk kristendom vokste opp i de tre første århundrer av den kristne tidsalder. Satan forledet religiøse ledere til å forkynne et evangelium de selv hadde formet OM Kristus, istedenfor Kristi *EGET* evangelium, Jesu evangelium om GUDS RIKE. Denne falske kristendommen er i Åpenbaringen 17 og andre steder i Bibelen avslørt som "*Babylon den store, mor til skjøgene og all styggedom på jorden*".

Jesu hele oppdrag var å forsone dem som var kalt med *Gud Fader*. Det er bare ÉN som fastsetter lovene — Gud Fader. Synd er ulydighet mot GUD. Derfor er anger rettet mot GUD, og tro rettet mot Kristus. Jesus kom for å forsone oss med FADEREN — ikke for å ta hans plass.

Det er av betydning at da Gud hadde slått meg ned og gjort meg myk, rede til å underkaste meg ham, sørget han for at jeg ble så sterkt utfordret angående hovedpunktet i HANS LOV, hans styre, hans overhøyhet over alt annet, hans herredømme over våre liv. Av alle bud i Guds lov er sabbatsbudet selve prøvestenen. Troende, oppriktige kristne vil uten videre være enige i at vi ikke skal ha andre guder enn den ene sanne og høyeste Gud. De vil også erkjenne at vi ikke skal bøye oss for avguder eller misbruke Guds navn. De vil godta budene om at vi skal hedre våre foreldre, og ikke slå ihjel, drive hor, stjele, lyve eller begjære det vår neste har. De vil endog hevde at disse ni budene også gjelder i Det nye testamente.

Det eneste budet de avviser og nekter å adlyde, er det som sier at vi skal ære Gud ved å holde hans sabbatsdag HELLIG. Gud helliget nettopp denne dagen, og han bød oss å fortsette å holde den hellig.

En kvinne fortalte meg engang at hun hadde hørt at lørdagen var min dag, og at hun håpet det ikke var sant. Jeg svarte: "Å nei, lørdag er IKKE min dag, søndag er min dag."

"Å, det var godt å høre," utbrøt hun.

"Men du skjønner nok ikke helt hva jeg mener," fortsatte jeg. "Søndag er MIN dag, og det er også mandag, tirsdag, onsdag, torsdag og fredag. Men lørdag er IKKE min dag — den er GUDS dag."

Under mine intense og dyptgående studier og undersøkelser for å bevise at søndagen er den kristne sabbat, skydde jeg ingen anstrengelser. Jeg gikk nøye gjennom alle de bøker, artikler og notiser jeg kunne komme over, med argumenter for søndagen og mot lørdagen — religiøse konversasjonsleksika, oversettelser av hebraiske og greske ord i de bibeltekster som hadde med dette å gjøre. Jeg leste bibelkommentarer og leksika og studerte verdenshistorien.

Prøvebudet

Men alle argumenter mot Guds sabbat og for å helligholde søndagen viste seg å være uholdbare, feilaktige og altfor ofte uærlige.

Jeg fant historiske nedtegnelser som viste at det hadde vært en opphisset og voldsom debatt om nettopp dette spørsmålet — både direkte og indirekte — gjennom kirkens første tre århundrer.

Det hadde også vært en strid rundt påskefeiringen mellom dem som holdt seg til apostelen Johannes' lære, og deres motstandere — den såkalte kvartodecimanske strid. Hele spørsmålet ble tilslutt avgjort i denne falske kirken, som ble kalt "Babylon den store", under kirkemøtet i Nikea. Den romerske keiser Konstantin innkalte til dette møtet i år 325. Han var keiseren og ikke en geistlig. Så kom synoden i Laodikea i år 365, og der ble en av kirkens mest berømte kirkelover vedtatt: "Kristne må ikke følge jødisk skikk ved å hvile på sabbaten, men må snarere arbeide på den dagen og ære Herrens dag. Men de som blir tatt i å følge jødernes skikker, de være bannlyst fra Kristus." Dette var i virkeligheten en dødsdom.

Jeg har ikke plass til her å gi en grundig og fullstendig forklaring av Bibelens lære om hvor viktig det er å holde Guds sabbat hellig. Vårt gratis hefte *Hvilken dag er den kristne sabbaten?* gir en langt mere fullstendig forklaring.

Men her er kort noen av de viktigste punktene:

Mot slutten av det vi kaller "skapelsesuken" avslører Bibelen følgende: "Og Gud fullendte på den syvende dag det verk som han hadde gjort, og han hvilte på den syvende dag fra all den gjerning som han hadde gjort. Og Gud velsignet den syvende dag og helliget den; for på den hvilte han fra all sin gjerning, den som Gud gjorde da han skapte" (1. Mos. 2:2-3). Gud var ikke trett eller sliten. Men han satte et eksempel for menneskene og plasserte sitt nærvær i denne dagen — noe han aldri gjorde med søndag eller med noen annen dag i uken.

Adam fornektet Guds tre, LIVETS tre, Guds lov og Guds styrelse over ham. Det finnes ingen indikasjon på at Adams familie generelt helligholdt sabbaten de neste 2 500 år. Men da Gud kalte Israels barn ut av Egypt (et bilde på hvordan Menigheten kalles ut av denne verden), åpenbarte Gud sin sabbat for israelittene.

I 2. Mosebok 16 klaget Israels barn over at de holdt på å sulte ihjel. Gud sa at han ville sende mat fra himmelen i form av manna, for å "prøve dem, om de vil følge min lov eller ikke." Dette var et spørsmål om lydighet eller SYND. På ukens sjette dag sendte Gud en dobbel mengde manna, men på den syvende dag sendte Gud IKKE NOE. Og den sjette dagen sa Moses til dem "Imorgen er det SABBAT, hellig sabbat for Herren..." Og på sabbatsdagen instruerte Moses dem følgende: "For idag er det sabbat for Herren, idag finner I ikke noe på marken. I seks dager skal I sanke det, men på den syvende dag er det sabbat, da skal det ikke være å finne" (vers 23-26).

Den syvende dag var det noen som gikk ut for å sanke manna. Da sa Herren: "Hvor lenge vil I være gjenstridige og ikke holde mine bud og mine lover?"

Slik viste Gud sitt utvalgte folk gjennom et mirakel hvilken dag som var den rette sabbatsdag. Og historien såvel som jødisk tradisjon viser at det aldri har vært tvil om ukedagene fra den tid og til nå.

I 2. Mosebok 31:12-18 kan vi lese at Gud gjorde sabbaten til en evig PAKT mellom seg og sitt folk. Pakten var et KJENNETEGN som viste Gud at de var hans folk, for ved å helligholde sabbaten adlød de Gud på en måte som ingen andre gjorde. Det kjennetegnet dem som hans folk, siden ingen andre enn Guds folk noengang hadde holdt Guds sabbat. Den identifiserte Gud, for skapelsen er bevis på Gud. På seks dager skapte han livet på jorden, og på den syvende dag hvilte han og gjorde den dagen til HELLIG TID — hellig for Gud!

I Jesaja (Esaias) 56 finner vi en profeti for vår egen tid angående sabbaten: "Og de fremmede [hedninger] som holder seg til Herren for å tjene ham og for å elske Herrens navn, for å være hans tjenere, alle de som holder sabbaten, så de ikke vanhelliger den, og som holder fast ved min pakt, dem vil jeg føre til mitt hellige berg og glede dem i mitt bedehus" (Jes. 56:6-7).

I Markus 2:28 erklærte Jesus: "Så er da Menneskesønnen herre

også over sabbaten." Altså er sabbaten i sannhet HERRENS DAG — ikke søndag.

Som nevnt foran er sabbaten selve prøvebudet — som selv såkalt troende kristne nekter å adlyde. I 1. Joh. 2:4 leser vi: "Den som sier: Jeg kjenner ham, og ikke holder hans bud, han er en løgner, og i ham er ikke sannheten."

Synd er LOVBRUDD (1. Joh. 3:4).

Guds opprinnelige Menighet, under apostlenes ledelse, holdt sabbaten. Apostelen Paulus preket til ikke-jøder på sabbatsdagene i halvannet år etterat han hadde vendt seg fra jødene til hedningene (Apg. 18:4-11).

Slik sabbaten er et tegn som identifiserer Guds folk, enten de er jøder, grekere eller noen annen rase, er søndagen merket som identifiserer den falske kristendoms AUTORITET — "BABYLON, DEN STORE, MOR TIL SKJØGENE" — for søndagen har ingen annen autoritet. Det å bringe inn den hedenske søndag som en forfalskning av Guds sabbat, er et av hovedtrekkene i Satans strategi for å forføre alle folk og forfalske Guds SANNHET og Guds Kirke.

En av de unnskyldninger som "tradisjonell kristendom" bruker for å holde søndagen, er den falske tro at Jesus stod opp fra de døde på søndag. Men i virkeligheten fant ikke oppstandelsen sted søndag morgen — men sent på ettermiddagen på sabbaten. I vår gratis brosjyre *The Resurrection was NOT on Sunday (Oppstandelsen skjedde IKKE på søndag, ennå ikke på norsk)* vil du finne bevis for at dette er en falsk tradisjon. Les så denne sannheten i din egen Bibel.

Jesus sa: "De dyrker meg forgjeves, idet de lærer lærdommer som er menneskebud. I forlater Guds bud og holder fast ved menneskers vedtekt... Det er riktig vakkert at I gjør Guds bud til intet for å holde eders vedtekt" (Mark. 7:7-9).

Dette er en av de nøkler som låser opp døren til å bestemme den ene sanne, opprinnelige Guds Kirke, som ble grunnlagt av Jesus Kristus slik den har fortsatt å motså alle Satans angrep gjennom årene og århundrene. Men det er ikke det eneste tegnet som identifiserer den.

Det sanne navn

Jesus bad for sin Menighet: "... Hellige Fader! bevar dem *i ditt navn*, som du har gitt meg, forat de må være ETT, likesom vi! Da jeg var hos dem bevarte jeg dem *i ditt navn*... Men nu kommer jeg til deg... Jeg har gitt dem ditt ord, og verden har hatet dem, fordi de *ikke er AV* verden, likesom jeg ikke er AV verden. Jeg ber ikke at du skal ta dem ut av verden, men at du skal bevare dem fra det onde. *De er ikke AV verden*, likesom jeg ikke er av verden. Hellige dem i SANNHETEN! DITT ORD ER SANNHET" (Joh. 17:11-17).

Jesus sa at hans sanne Kirke skulle BEVARES i Faderens *navn* — GUD. *Tolv ganger* i Det nye testamente er NAVNET på denne ene *sanne kirke GUDS MENIGHET!* Det er GUDS MENIGHET eller Kirke, og Jesus Kristus er dens ledende, støttende, bestemmende OVERHODE!

Fem steder hvor det sanne NAVN på kirken forekommer, er det tale om hele Kristi Legeme, kirken som helhet. Så når det tales om hele Kirken, inkludert alle dens enkelte medlemmer på jord, er navnet "*Guds Menighet*". Her er disse fem bibelstedene:

1) Apg. 20:28: Formaningen til de eldste er å "vokte [fø] GUDS MENIGHET".

2) 1. Kor. 10:32: "Vær uten anstøt både for jøder og grekere og for GUDS MENIGHET."

3) 1. Kor. 11:22: "Eller forakter I [dere] GUDS MENIGHET, og vanærer dem som intet har?"

4) 1. Kor. 15:9: "For... jeg [Paulus] har forfulgt GUDS MENIGHET."

5) Gal. 1:13: Dette verset gjentar sistnevnte vers — "jeg... forfulgte GUDS MENIGHET."

Når en spesiell, lokal menighet omtales, kalles den sanne Kirke "GUDS MENIGHET", ofte med tilføyelse av stedsnavnet. Her er fire bibelsteder til:

6) 1. Kor. 1:2: "GUDS MENIGHET som er i Korint."

7) 2. Kor. 1:1: "GUDS MENIGHET som er i Korint."

8) 1. Tim. 3:5: Idet Paulus refererte til en forstander i en lokal menighet, skrev han til Timoteus: "Men hvis noen ikke vet å styre sitt eget hus, hvordan kan han da ha omsorg for GUDS MENIGHET?"

9) 1. Tim. 3:15: "... Hvorledes en bør ferdes i Guds hus, som er DEN LEVENDE GUDS MENIGHET." Her er det den *levende* Guds Menighet.

Når det er snakk om den lokale menighet under ett, ikke som en samlet institusjon, men som en samling av alle lokale menigheter, er betegnelsen i Bibelen "GUDS MENIGHETER". Her er de siste tre av de 12 versene som angir navnet på Kirken:

10) 1. Kor. 11:16: "Vi [har ikke] en sådan skikk, heller ikke GUDS MENIGHETER."

11) 1. Tess. 2:14: "For I, brødre, er blitt etterfølgere av de GUDS MENIGHETER som er i Kristus Jesus i Judea."

12) 2. Tess. 1:4: "Så vi selv roser oss av eder i GUDS MENIGHETER."

Som vi ser, tilføyer Det nye testamente noen ganger et beskrivende ledd til navnet, som for eksempel Guds Menighet i Korint, eller Guds menigheter i Judea. Idag er det Guds Verdensvide Menighet.

I denne verden blir kirker gitt navn etter MENNESKER eller etter et SYSTEM som mennesker har funnet på, eller den typen kirkeledelse som MENNESKER har tenkt ut i STRID MED Guds ord, eller etter en betydningsfull doktrine som de vil fremheve, eller det menneskene håper å gjøre den til — altomfattende, universell eller katolsk ("katolsk" vil si "alminnelig"). Men overalt hvor den ENE *sanne kirke* finnes, vil den hete GUDS KIRKE eller GUDS MENIGHET.

Men det er ikke alt. Mange bruker Guds navn, men de forkynner ikke GUDS RIKE som det Guds STYRE som vi må ADLYDE. De lærer ikke at vi må adlyde Guds lov (De ti bud), eller at vi må ANGRE vårt opprør og vår overtredelse av Guds hellige lov. De lærer ikke at vi nå kan bli UNNFANGET til Guds RIKE eller Familie, og at vi gjennom oppstandelsen kan bli FØDT inn i GUDS FAMILIE! Denne sanne Kirke forkynner at KRISTI gjenkomst er nært forestående, da han vil komme som kongers KONGE og herrers HERRE, for å HERSKE over alle nasjoner i tusen år her på jorden. Ikke oppe i himmelen, men her nede *på vår klode* (Åp. 5:10).

Det finnes bare ÉN slik kirke!

Den Kirken gjør GUDS ARBEIDE. Som Jesus sa at den ville være, er den bare "en liten flokk", forfulgt og foraktet av denne verden.

Personlig veiledning

Guds Menighet har innsatsvillige, vigslede, veltrenete og omvendte PRESTER alle steder i verden. De er grundig opplært, erfarne og ordnert til sin tjeneste — og de er rede til å komme til deg, besøke deg i ditt hjem, besvare dine spørsmål og forklare Bibelen for deg — *HVIS DU BER OM DET!* Men ingen av dem vil *NOENSINNE* ta kontakt med deg, hvis du ikke av egen fri vilje ber om det! Når det gjaldt mennesker i sin alminnelighet, sa Jesus: "I skal IKKE flytte fra hus til hus" (Lukas 10:7). Paulus besøkte de eldste (menighetens prester) i Efesus, og da gikk han til dem fra hus til hus.

Hverken Jesus, eller Peter, eller Paulus, eller noen av de opprinnelige sanne apostler gikk noensinne bort til folk de møtte og ba dem inntrengende om at de måtte omvende seg.

Gud har gitt hvert enkelt menneske MORALSK HANDLEFRIHET. GUD FORLANGER AT HVER ENKELT AV OSS SKAL TA SINE EGNE AVGJØRELSE — og den *sanne GUD* vil aldri tvinge noen til å la seg omvende.

Men hvis du, av egen fri vilje, ønsker å få vite MER om den ene sanne Kirke som Jesus Kristus selv har grunnlagt og er overhode for den dag idag — hvis du gjerne vil stille spørsmål om den, hvorfor ikke skrive og be om et personlig besøk? Da skal vi sørge for at en av Guds egne, sanne prester tar kontakt med deg.

La meg gi deg et råd. *Skriv opp de spørsmålene* du gjerne vil komme med. Over 60 års personlig erfaring har vist meg at hvis du ikke gjør det, vil du glemme hva du ville spørre om.

Hundrevis — ja, tusener på tusener av mennesker blir *omvendt*. Hele deres liv blir FORANDRET som følge av dette GUDS ARBEIDE — gjennom den verdensvide radio- og fjernsynsutsendelsen *The World Tomorrow* — gjennom presteskapet i Guds Verdensvide Menighet (Fortsettes side 29)

MARKUS

mannen bak evangeliet

av John Ross Schröder

En britisk fjernsynskanal sendte for en tid siden en serie de kalte "Jesus: Beviset". Serien forvirret seerne. Hvor meget av det Jesus sa og gjorde er fakta og hvor mye er bare legender? Var et såkalt hemmelig evangelium etter Markus viktigere enn de kjente evangelieberetningene? Her vil vi ta en titt på forfatteren av det ekte evangeliet etter Markus.

Hva slags mennesker ville du ha valgt til å lage en skriftlig beretning om Jesus fra Nasarets liv og lære for ettertiden? En foraktet skatteoppkrever? En nær venn av Jesus? En lege som utgav seg for historiker? Eller Markus, en ung medhjelper som vanket sammen med disiplene?

Det er ikke mange som virkelig har forstått hvorfor så forskjelligartede personligheter ble valgt til å skrive de fire evangelieskriftene, eller hvilke krefter som formet deres liv og syn på tilværelsen.

Hvem var nå egentlig denne Markus? Hvordan var han? Selv om vitnesbyrdene vi har er tilfeldige og løse, er de likevel avslørende. Selve Det nye testamente kan gi oss overraskende opplysninger.

De første møter

Først litt om navnet hans. Hans fulle navn var Johannes Markus. I Palestina på den tiden var det ikke uvanlig at en mann hadde to navn. Johannes var hans jødiske navn, Markos hans greske navn (*Marcus* på latin).

Markus kom fra en velstående familie som hadde stor innflytelse i den tidligste menigheten i Jerusalem. Da Peter flyktet fra fengselet, kom han til huset hvor Markus og hans mor Maria bodde, for å få kontakt med en stor forsamling av menighetens medlemmer. Huset var så stort at det hadde minst ett rommelig værelse foruten en gårds plass med port ut. Det var tydeligvis flere tjenere i husholdningen (se beskrivelsen i Apg. 12:12-13).

For et gunstig sted å få høre historier om Jesu liv! Markus kunne virkelig ferdes i det rette selskap. Han må ha kjent Peter fra de aller første dager av hans prestegjerning. Han må også ha blitt kjent med alle de opprinnelige apostlene. Det var få som var heldigere stilt når det gjaldt å få vite fakta om Jesu liv og lære.

Markus' evangelium beretter om en merkelig episode som fant sted i en hage utenfor Jerusalem: "Og en ung mann fulgte ham med et linklede kastet om sitt bare legeme. De grep ham; men han slapp linkledet og flydde naken bort" (Mark. 14:51-52). Dette hendte på et tragisk tidspunkt. Det er like før Jesus skal korsfestes. Tilsynelatende virker disse to versene som et likegyldig påheng til selve historien. En erfaren redaktør eller

forlagskonsulent ville vanligvis stryke slike uvesentlige og likegyldige ting.

Men intet i Bibelen er uvesentlig eller likegyldig. Guds ord handler ikke om trivielle detaljer. Så hvorfor denne lille avbrytelsen i selve beretningen? Her er en sannsynlig forklaring: Det har vært foreslått at familien til Markus kan ha eid Getsemanes hage. Hvis dette var tilfelle, ville nok unge Markus (med en fin nese for nyheter og en følelse av at noe snart ville skje) holde seg i nærheten under de hendelsene som gikk forut for Jesu siste timer. Her var en kar som likte å være der hvor det hendte noe.

Etter nattverden skygget Markus Jesus og hans disipler for å se hva som nå ville skje (med det resultat at han kom litt for nære). De fleste kunstnere liker å felle inn et lite selvportrett et sted i et stort kunstverk, og her har Markus meget fint satt seg selv inn i beretningen om korsfestelsen. Han blir skremt og flykter fra stedet. Vi mennesker er vanedyr — og siden flykter Markus nok en gang.

Apostlenes hjelper

15 år senere kommer Markus inn i bildet igjen, på en tid da hungersnøden herjer. Guds menighet i Antiokia i Syria nølte ikke med å yte hjelp til sine jødiske brødre i

Den hellige stad. De sendte gaver til Jerusalem med Paulus og Barnabas, og da de vendte tilbake til Antiokia, var Johannes Markus sammen med dem.

Så ble Paulus og Barnabas formelt ordinert og sendt ut i den greske verden. (Dette var Paulus' første reise.) I sin historiske beretning nevner Lukas at Johannes Markus var de to prestenes assistent og hjelper (Apg. 13:5).

Det nye testamente ble skrevet på gresk. Den greske teksten i Apg. 13:5 sier: "de hadde Johannes *hype- retes*". De fleste nytestamentlige teologer mener dette uttrykket angir en som tar seg av de materielle behov — en slags sekretær.

I løpet av de 15 årene som var gått siden korsfestelsen, hadde Markus hatt tid nok til å modnes. Men kunne han nå tåle reisens strabaser og duellen mellom to så mektige personligheter som Paulus og Barnabas?

Det som hendte, viser tydelig at det kunne han ikke. I boken som kalles "Apostlenes gjerninger" heter det ganske enkelt: "Paulus og de som var med ham [inkludert Barnabas] seilte da ut fra Pafos og kom til Perge i Pamfylia, men Johannes skilte seg fra dem og vendte tilbake til Jerusalem" (Apg. 13:13). Beretningen angir ingen grunn, men Paulus var helt tydelig lite fornøyd.

Etterat denne første reisen var over, fant det sted en viktig kirkelig konferanse i Jerusalem i år 49. Så drog Paulus tilbake til Antiokia, for nå var det på tide å ta fatt på en ny, omfattende evangelistisk reise. Barnabas forsøkte å overtale Paulus til å ta med seg Markus også på denne turen. Men den greske verdens fremste apostel holdt fast på sitt. "Men Paulus syntes ikke at de skulle ta ham med som hadde skilt seg fra dem i Pamfylia og ikke var gått med dem til deres gjerning" (Apg. 15:38).

Det førte til et skarpt oppgjør mellom Paulus og Barnabas, og deres veier skiltes. Barnabas tok med seg sin yngre fetter Markus og seilte til Kypros, mens Paulus valgte å ta med seg Silas. Vi skal ikke her ta stilling til hvem som gjorde rett og hvem som gjorde galt. Vi vil bare studere hendelsene fra Markus' synsvinkel.

Først og fremst viste Markus en svakhet i sin karakter ved at han forlot de to apostlene midt under den lange reisen. De trengte hans assistanse, og han hadde alle de nødvendige kvalifikasjoner for å være en ypperlig hjelper. Trolig måtte nå de to apostlene selv ta seg av detaljene ved arrangementene og andre oppgaver Markus normalt skulle ordne med. Det gikk nok ut over reisen.

Kanskje kan vi også finne noen formildende omstendigheter. Det hadde foregått en endring av ledelsen under reisen. Da den begynte, ble Barnabas' navn nevnt *først* tre forskjellige ganger (Apg. 13:1-2, 7). Men når de senere gjør seg klar til å seile fra Kypros, er det tydelig Paulus som er lederen (Apg. 13:13). Ser man realistisk på det, er det klart at slikt ikke foregår uten at noens følelser blir såret. Selv Jesu apostler var mennesker.

Markus kan ha funnet seg midt mellom to sterke personer. Bare den som selv har vært assistent for flere ganske mektige personligheter, kan fullt ut sette seg inn i en slik situasjon og de vansker den må føre med seg. Når man lever så tett innpå hverandre, oppstår det uvegerlig misforståelser. Folk med forskjellig oppvekst og bakgrunn må på grunn av forholdene være sammen dag etter dag, uke etter uke. Det er ikke lett, selv med all verdens kristelige omvendelse.

Lukas beretter ikke noe om hva Markus gjorde i tiden mellom tilbakekomsten til Jerusalem og avreisen til Kypros sammen med Barnabas. Kanskje hadde han hjulpet Peter med forskjellige ting. Jerusalem var jo et sentrum for den første kirken. Det er også tegn som tyder på at Markus' hjem var et vanlig samlingssted for fremtredende medlemmer av menigheten.

Dermed forsvinner Markus ut av sagaen — men dukker opp igjen mot slutten av Paulus' liv.

Tilbake i Paulus' gunst

Paulus skrev brevet til menigheten i Kolossæ i Lille-Asia i begynnelsen av sekstiårene i det første århundre — mens han satt i fengsel for første gang. På den tiden hadde Markus vunnet Paulus' gunst igjen. Paulus skriver om ham: "... og Markus, Barnabas' søskenbarn, som I [dere]

fikk pålegg om — når han kommer til eder, da ta imot ham — og Jesus med tilnavnet Justus; iblant de omskårne er disse [Markus og Jesus] de eneste medarbeidere for Guds rike som er blitt meg en trøst" (Kol. 4:10-11).

Denne uttalelsen har sin betydning. Hver menighet har sitt hovedkvarter. De som hadde oppnådd det privilegium å leve og arbeide ved senteret for kirkens virksomhet i Jerusalem, hadde en særlig innsikt i hvordan tingene skulle gjøres. Av alle i Paulus' følge var det bare disse to — Markus og Jesus Justus — som kunne hjelpe den aldrende apostelen på denne spesielle måten.

Paulus skrev også et personlig brev til Filemon mens han satt i husarrest i Roma under sin første fengsling. Også her nevner han Markus: "Epafras, min medfange i Kristus Jesus, hilser deg; likeledes *Markus*, Aristarkus, Demas, *Lukas*, mine medarbeidere" (Fil. 23-24). Tydeligvis kjente evangelieforfatterne Markus og Lukas hverandre. De hadde begge reist omkring sammen med Paulus fra tid til annen. De hadde nok av anledninger til å utveksle synspunkter og beretninger, tradisjoner, episoder, kanskje endog utkast til evangeliene. Det er utenkelig at de to aldri drøftet hendelsene som fant sted i løpet av Jesu gjerning her på jorden, hendelser som er av så stor viktighet.

Noen få år senere, i 68 e.Kr., vet Paulus at han snart vil bli henrettet etter ordre av keiser Nero. Han må ordne med saker som vil komme opp etter hans død. Mens han for annen og siste gang sitter som fange i Roma, skriver han sitt annet brev til den unge evangelisten Timoteus. I forbindelse med de avsluttende instruksene skriver Paulus: "Gjør deg umake for å komme snart til meg! For Demas forlot meg, fordi han fikk kjærlighet til den nåværende verden, og drog til Tessalonika... Lukas er alene hos meg. Ta Markus og ha ham med deg! For *han er meg nyttig* til tjeneste" (2. Tim. 4:9-11).

Siden Paulus skrev til Filemon, har Demas forlatt Guds arbeide. Han er ikke lenger en medarbeider. Til sammenligning er Markus blitt nyttigere og mer verdifull i tjenesten.

Peter og Markus

Både i Bibelen og i annen, senere litteratur finner vi beviser for at det

var et spesielt forhold mellom Peter og Markus. Vi vet allerede at Peter drog rett til Markus' familie hjem da han på mirakuløs måte unnslopp fra fengselet i kirkens første år. Han visste at lederne for menigheten i Jerusalem ville være å finne der.

Meget senere skriver Peter sitt første brev til de omvendte som holdt til i de nordlige deler av Lille-Asia. Han avslutter brevet med å overbringe hilsener fra forskjellige personer til menighetens medlemmer: "Den medutvalgte menighet i Babylon hilser eder, likeså Markus, min sønn" (1. Peter 5:13). Dette viser at Markus sto Peter så nær at den eldre mannen kaller ham sin sønn i troen. Kanskje Peters prekener fikk Markus til å omvende seg. Husk at Paulus omtalte både Timoteus og Titus som sine sønner i troen.

Det kan også hende at Markus' virkelige far var død, og at Peter i stadig sterkere grad overtok hans rolle som velvillig veileder og rådgiver for den unge mannen.

Nøyaktig når Markus tjente Peter som hjelper, fremgår ikke klart. Det kan ha vært til forskjellige tider i Peters virksomhet, når Markus ikke tjente hverken Paulus eller Barnabas. Apostlenes gjerninger og brevene i Det nye testamente viser at disse mennene (apostlene og deres hjelpere) reiste rundt omkring en hel del.

Tradisjonens vitnesbyrd

Ikke-bibelske beretninger forbinde enstemmig Markus' evangelium med Peters prekener. Detaljene kan nok variere noe, men det er ingen uenighet på dette sentrale punkt.

Papias, biskop i Hierapolis i Frygia (Galatia) brukte mye tid på å samle beretninger om den første kirkens tradisjoner. Han levde omtrent fra år 70 e.Kr. til år 130. Det ble sagt at han var en venn av Polykarp, biskopen i Smyrna.

Papias skrev en omfattende avhandling i fem bind med fortolkninger av Jesu ord. Selve verket er enten gått tapt eller blitt brent på et hedensk brenn. Heldigvis er noen interessante bruddstykker bevart i form av sitater i Evsebios' store kirkehistorie.

Senere kirkelige skribenter henviser til Papias i sine egne uttalelser

om Peters forhold til Markus' evangelium. Deres erklæringer er følgelig av mindre verdi fordi de fremkommer på et senere tidspunkt. La oss bare høre en av dem — Irenæus (Polykarps disippel og senere biskop i Lyon): "Etter at de [Paulus og Peter] begge var døde, har Markus, Peters disippel og fortolker, også overlevert oss skriftlig de ting som Peter preket" (*Elenchos* 3.1.1,2 — Evsebios' kirkehistorie 5.8.2.). Men nå tilbake til Bibelen.

Andre bibelske vitnesbyrd

Visse trekk ved Markus' evangelium synes å bekrefte dens nære forbindelse med apostelen Peter. Markus begynner jo sin beretning med starten på Jesu offentlige forkynnergjerning. De første hendelsene i dette evangeliet fant sted i samvær med Simon Peter (Mark. 1:16-18, 29, 36). I siste kapittel finner vi en privat beskjed til Peter som ikke er nevnt i noen av de andre tre evangeliene (Mark. 16:7).

Dessuten er Markus-evangeliet i sin konsentrerte form mindre elskverdig i omtalen av Peter enn de andre tre. I sin bok *The Gospel According to Mark* (1925) skriver teologen A.E.J. Rawlinson på side 28 at Peter nesten ikke nevnes uten i forbindelse med kritikk og reprimander fra Jesus.

En trofast hjelper og tjener ville høyst sannsynlig aldri fremstille sin herre i et slikt usympatisk lys — hverken før eller etter hans død — medmindre han hadde fått uttrykkelig tillatelse til det eller beskjed om det. Det har vært antydning at ingen annen enn Peter selv ville hatt mot til å godkjenne et så negativt portrett.

Om Markus' evangelium

Markus hadde spesielle kvalifikasjoner for å skrive evangeliet. Han kjente alle de rette menneskene. Familie hjemmet hans var et sentrum for den første menighet. Der ble utvilsomt alt Jesus hadde sagt og gjort, gjentatt gang på gang ettersom årene gikk — mens Markus var tilstede. Det var mange ennå levende her som visste akkurat hva som hadde skjedd.

Markus, Matteus og Lukas har mange beretninger som er parallelle. Derfor kalles disse tre ofte *de*

synoptiske evangelier. Selvfølgelig tar både Matteus og Lukas med mye stoff som Markus helt utelater. Men der hvor alle tre er parallelle eller svært like i innhold, er det nesten alltid Markus som husker hendelsen i mer livlige detaljer. Kanskje dette vel så meget er Peters som Markus' erindring. Men i alle fall må Markus ha vært en svært observant person.

Hvis det ikke var for hans evangelieskrift, ville det ikke ha vært noen virkelig grunn til å skrive en artikkel om Markus' liv. Livet hans har bare betydning for et større publikum på grunn av hans evangelium. Han var svært menneskelig, og han gjorde flere alvorlige feil. Da han var ganske ung, hadde han en tendens til å unngå krisesituasjoner. Likevel kunne Gud bruke Markus til å skrive en del av evangeliet om Guds Rike.

Kanskje du er en som gjerne vil begynne å lese om Jesus. Kanskje du vil vite mer om Guds Rike. Da vil vi anbefale at du melder deg på Ambassador College Bibel-korrespondansekurs. Kurset, som er gratis, vil lede deg gjennom et studium av de store spørsmål i livet hjemme i din egen stue. Kurset finnes for tiden på dansk, men vil også foreligge på norsk senere år. □

EKSISTERER GUD?

Skeptikerne tror det ikke. Mange forskere påstår at det ikke kan bevises. Likevel er intet spørsmål av større betydning for menneskets egen eksistens. Hvordan kan vi vite sikkert? Kan vi bevise Guds eksistens? Finnes det håndgripelige bevis på at Et høyeste vesen styrer universet? Vårt gratis hefte **Eksisterer Gud?** (også på dansk: Er der en GUD?) gir et velfundert svar, basert på logiske bevis. Du kan få et eksemplar ved å skrive til vår adresse nærmest deg.

Politisk gigant

(Fortsatt fra side 6)

årene av dette århundret.

Og de vil få rett!

Forutsagt for lang tid siden

Som dette tidsskriftet så ofte har forklart, avslører bibelprofetiene at et mektig nytt Europa skal komme!

Bibelen forutsier at et gigantisk verdensomspennende handelssystem vil bli dannet i vår tid, med verdensomspennende politisk makt og innflytelse. I siste instans vil dette profeterte nye Europa få en større folkemengde, større industriell og økonomisk kapasitet, og større militær makt enn hva både Sovjet og USA har idag!

For nesten 25 år siden konstaterte sjefsredaktør Herbert W. Armstrong følgende med hensyn til det nydannede Fellesmarkedet:

“Dette er en av de avgjørende utviklingstrinn i verdenshistorien. Det er iferd med å gi liv til en sovende gigant. Det vil utvikle seg til — skape — en GIGANTISK NY VERDENSMAKT som vil bli mektigere enn både Sovjet og USA! Raskt og dynamisk oppfyller det PROFETIER! ROMERRIKET vil bli gjenreist” (Plain Truth, september 1961).

Artikler i den internasjonale utgaven av Plain Truth har i den senere tid påvist at oldtidens romerske drøm om et samlet Europa har gjennomsyret Europas historie. Det opprinnelige Romerriket falt i år 476. Men Bibelens profetier viser at det skulle gjenreises igjen og igjen opp gjennom tidene. Det siste forsøk på å gjenreise Romerriket ble gjort av Benito Mussolini.

Idag ser vi den siste gjenreisning av Romerriket til økonomisk liv! Det vil bestå av 10 nasjoner eller grupper av nasjoner, men ikke nødvendigvis de 10 som nå er tilknyttet EF.

Den endelige politiske union i Europa skal ikke foregå gjennom noen langsom utvikling. Den vil plutselig springe til liv som reaksjon på forferdelige, ytre trusler mot kontinentets eksistens! Grunnleggeren av Fellesmarkedet, Jean Monnet, forutså dette faktum da han hevdet at “nødvendigheten er

den virkelige forener.” De nærmeste årene vil sørge for de spesifikke hendelser som vil utløse den endelige, plutselig, desperate sammenhengning av Europa.

Profetiene viser dessuten av religionen skal spille en rolle når det gjelder å inspirere til Europas samling.

I sin kamp mot sovjetisk ateisme og amerikansk verdslig forbruk vil Den romersk-katolske kirke gjenvinne sin historiske rolle som Europas “lim”, og den vil sementere sammen kontinentets forskjellige mennesker og kulturer.

En ny supermakt

Scenen er satt.

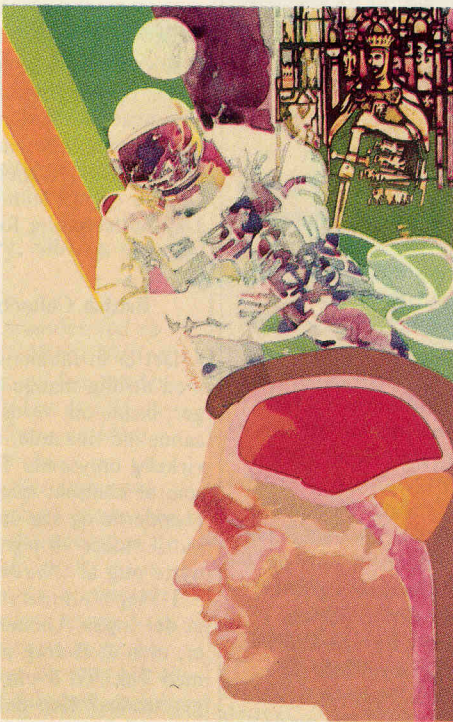
Europa står nå på terskelen til å bli en enestående verdensmakt. I kraft av sin økonomiske dynamikk, politiske kraft og kontinuerlige

behov for olje fra Midtøsten, vil det kommende forente Europa kunne omforme den geopolitiske balanse i verden!

Men blir denne nye makt istand til å unngå konflikt med andre supermakter når den stiger mot status av supermakt? Skriv etter vår gratis bok *De forente stater og Storbritannia i profetiene* for det oppsiktsvekkende svaret.

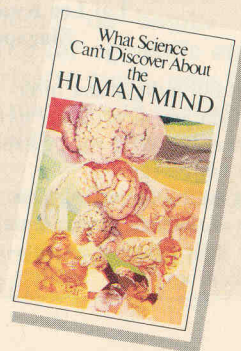
Det siste høydepunktet i Romerrikets gjenreisning har begynt. Profetiene går raskt i oppfyllelse, spesielt i Midtøsten. Dette europeiske rike av politisk, økonomisk, militær og religiøs art vil få en dyptgående innvirkning på verdens fremtid og på våre leseres liv.

Derfor fortsetter *Den Enkle Sannhet* å følge utviklingen av Det europeiske fellesmarked! □

Menneskesinnet mot dyrehjernen

Vitenskapen har lenge forsøkt å forstå menneskesinnet. Selv om menneskehjernen er av lignende størrelse, form og struktur som hjernen til mange dyreslag, står mennesket uendelig mye høyere på grunn av sin forstand. Men forskjellen er ikke fysisk og kan derfor ikke erkjennes ved hjelp av teknikkene til den moderne forskning. Vårt gratis hefte *What Science Can't Discover About the Human Mind* (ennå ikke på norsk) gir overraskende, bevisbare vitnesbyrd som vitenskapen har oversett.

BREV TIL REDAKTØREN

Nye abonnenter

Undertegnede beder Dem modtage min inderligste Tak, for Deres absolut anbefalelsesverdige og ligesaa aktuelle Tidsskrift *Den Enkle Sandhed!*
Jørgen Pedersen
Svendborg, Danmark

Idag mottok jeg mitt første eksemplar av *Den Enkle Sannhet*, et blad jeg faktisk ikke hadde hørt om før jeg kom over annonsen deres i *Det Beste*. Selv da forstod jeg ikke helt hva jeg hadde i vente. Jeg har lest hver eneste artikkel, og jeg kommer til å lese dem igjen og igjen. Endelig har jeg fått håp, noe jeg ikke hadde tidligere.

M. Taylor
Blackpool, England

Nylig fikk jeg et eksemplar av bladet deres, *Den Enkle Sannhet*, av en kristen venn av meg, da han mente jeg ville ha utbytte av å lese det.

Enskjønt jeg alltid er fristet til å holde meg unna blader som mener seg å tale "den enkle sannhet", gikk jeg likevel med på i alle fall å kikke gjennom bladet og selv ta stilling til innholdet. Til min overraskelse oppdaget jeg at jeg likte de mange tankevekkende, selvransakende og opplysende artiklene i bladet deres.

Etter å ha sett sannheten om *Den Enkle Sannhet*, ber jeg på det ydmykeste om å komme med på deres forsendelsesliste, så jeg får de neste numrene av det stimulerende bladet deres.

Lai Lee Kwang
Singapore

Jeg ble nylig svært interessert da jeg så at *Den Enkle Sannhet* har slått rot i Skandinavia via Norge.

Jeg har abonnert på *Den Enkle Sannhet* i mange år nå og er blitt påvirket av dets budskap om "å gi" og dets

forklaringer av bibelprofetiene. Jeg har lest en mengde av deres gratis hefter og har også forsøkt å få min familie interessert i å lese dem.

Alan og Eva Beal
Blentarp, Sverige

Jeg vil endelig takke dere saa meget og nu har vi modtat *Den Enkle Sandhed*, April 1984, ogsaa den 50 aars jubileum, mange mange tak at dere sendte begge to.

Vi har læstet den engelske sandhed 20 aar, og vi glæde os hver gang vi modtage den.

Vi ville lige at modtage *Den Enkle Sandhed* side jeg læse og forstaa Norsk. Mine forældre var begge to ifra Norge.

Hr. og fru M. W. Young
Wayzata, Minnesota

Jeg er opprinnelig fra Filipinene, men tjenestegjør for tiden i den amerikanske hær i Tyskland. Da jeg gikk på gymnaset for 16 år siden, mens menneskeheten fortsatt forsøkte å nå månen, kjente jeg allerede godt dette informative tidsskriftet til forståelse gjennom en nabo av meg som er fast abonnent. Nå er jeg fast abonnent selv, og gjennom bladet har jeg fått forståelse av denne planets fremtid. Her i Europa kan jeg føle spenningen mellom de to supermaktene, Nato og Warszawa-pakten. Jeg føler også hvordan europeerne reagerer på utplasseringen av den nye generasjon av Pershing II-raketter. Verdensfreden er flyktig, og vi kan heller ikke oppnå den uten at Gud griper inn.

Virgilio A. Ong
Den amerikanske hær

Jeg setter stor pris på å lese *Den Enkle Sannhet*. Det er farverikt, interessant, å jour og lett å lese. Skjønt jeg ikke er enig i alt som står i *Den En-*

le Sannhet, liker jeg svært godt å lese det.

Får jeg lov å komme med et par kommentarer som jeg tror dere ikke vil være enig i? Jeg betviler sterkt at det finnes en djevel. For det finnes jo ikke noe bevis på at det finnes noen djevel, eller hva?

Jeg tror heller ikke at noen som lever idag vil få oppleve Jesu gjenkomst. At dette først vil skje en gang mange hundre år inn i fremtiden.

Reed S. Roberts
Logan, Utah

Hvorfor gratis?

Jeg er en mann oppe i årene, og jeg ville aldri ha fått lære hva bøkene deres har lært meg, om de ikke hadde vært "gratis". Jeg vil gjerne få takke dere og alle som er med på å gjøre det mulig for meg å lese den.

R. Michel
British Columbia, Canada

Det er et fantastisk Blad, med utrolig mange opplysninger, baade om verdslige og aandelige tilstande, det er et virkelig opplysende Tidsskrift, som er kommet mig i Hænderne og saa endda gratis, indtil videre vil jeg gjerne benytte mig af tilbudene.

I Maj Nummeret staar der, at der ingen Abonements Pris er, men at Bidrag modtages med Tak. Til hvem skal Bidrag sendes? Kan det sendes som Cheks?

E. Knudsen
Odense, Danmark

• 2. omslagsside (øverst til venstre) gir de opplysningene du trenger.

Jeg er blitt meget imponert av det faktum at selv om jeg har fått tilsendt mange av deres publikasjoner, har jeg *aldri* mottatt noen form for faktura eller krav om betaling. Dette er mildest talt uvanlig.

Jeg håper at dette lille bi-

draget kan være til hjelp. Tusen takk.

Rae J. Stephen
Pink Mountain, B.C., Canada

Takknemlig

Bare et lite brev for å nevne hvor takknemlig jeg er for bladet deres. Jeg er 16, og jeg har nettopp vært gjennom en svært vanskelig periode hvor jeg følte at det ikke var noe håp. Jeg følte meg fullstendig forvirret og syk over hvordan livet fortonte seg. Jeg kunne ikke se noen mening i å leve i en verden hvor det er så meget smerte, elendighet, lidelse og ondskap, hvor det ikke finnes noen sann lykke, bare en falsk lykke. Jeg var sint fordi verden er delt mellom rike og fattige. Jeg ønsket å vite hvorfor folk er fylt av så meget hat. Dere har gitt meg håp og styrke, gitt meg forståelse for disse tingene. Dere har vist meg at det finnes håp og at vi har bedre tider i vente. Dere har gitt meg en større forståelse for livet, og jeg takker dere fra hjertet for at dere har hjulpet meg gjennom disse svarte månedene.

D. Lyons
London, England

Bibliotekstjeneste

En av mine plikter som bibliotekar ved Ball State universitet er å hjelpe brukerne av biblioteket til å finne informasjon for semesteroppgaver, disputaser og avhandlinger for høyere grader, og andre behov de måtte ha.

Jeg har satt stor pris på å ha eksemplarer av *Den Enkle Sannhet* tilgjengelig, slik at andre kan bruke dem. Artiklene understreker betydningen av å bruke prinsippene i den kristne tro på den store mengde av vanskelige problemer i dagens verden, og gir derfor hjelp til mennesker som føler seg forvirret og ikke vet hvordan de skal møte livets krav.

Nylig fikk jeg høre at *Den Enkle Sannhet* blir plassert i Brackenbiblioteket av dr. Frank J. Dolak, direktør for Bracken Library Music Listening Center, og av hans kone, Deborah A. Dolak, som arbeider i biblioteket som teknisk katalogiseringsassistent.

Hjertelig takk til dere, for deres lederskap når det gjelder å gjøre denne informasjonen tilgjengelig for oss, og til dr. og fru Dolak for deres anstrengelser.

William J. Nye
Ball State universitet
Muncie, Indiana

Europa mellom Øst og Vest

I forbindelse med artikkelen "Europa mellom Øst og Vest" av Gene H. Högberg må jeg innrømme at jeg måtte le da jeg leste at den amerikanske visepresident Bush bad om at Mellom-Europa måtte bli forenet og fri for innblanding fra Sovjetunionen. Dette er ikke stort mer enn tomt snakk. Selv i de beste tider har Europa aldri vært forenet. Ulikhetene mellom de forskjellige nasjonene er for store til å tillate noe mere enn "vennskapelige" forbindelser, eller handelsmessige og økonomiske forbindelser. I tillegg er enkelte nasjoner preget av indre splittelse, som for eksempel den flamlendske og vallonske befolkning i Belgia.

Hvor meget jeg enn misliker det russiske imperium, tviler jeg sterkt på at de vil la Øst-Tyskland igjen bli gjenforenet med Vest-Tyskland. Et forenet Tyskland vil kunne avle en ny Hitler, enskjønt i ny skikkelse.

R.F. Songhurst
Maidstone, Kent

Kioskutstillinger

For en ukens tid siden hadde jeg en interessant samtale

mens jeg holdt på å fylle et av utstillingsstativene for *Den Enkle Sannhet*. En distribusjonssjef og redaktør i *Calgary Herald* kom forbi, og han spurte meg:

"Betaler denne organisasjonen deg for å fylle disse stativene?"

"Nei, jeg er selv medlem av organisasjonen."

"Mener du at du gjør dette gratis?"

"Javisst. Bladet er gratis. Vi betaler faktisk butikker og kiosker for å få lov til å sette opp utstillingsstativene. Opplaget på verdensbasis er over seks millioner.

"Hvordan finansierer dere dette? Dere må sannelig ha noen rike annonsører."

"Nei, slett ikke. Vi har ingen form for annonsering."

"Det er jo fantastisk — helt fantastisk! Hvordan kan dere greie å utgi et blad med slik høy standard og kvalitet, uten abonnementspris og uten annonser? Det er ganske enkelt umulig."

"Nei, faktisk ikke, vi gjør det hver eneste måned."

Kenneth Kerr
Calgary, Alberta, Canada

Barn lytter

Min bror arbeider ved radiostasjonen CJRV i Melfort i Saskatchewan, og han sender programmet [*The World Tomorrow*] de fleste kvelder. Som oftest får de et par telefonoppringninger under sendingen. En irritert mann som ringte opp, forlangte at programmet straks skulle tas av plakaten. Da min bror spurte ham om grunnen, svarte han: "Fordi barna mine hører på det, og nå spør de meg om alt som har med juletreet og jule-nissen å gjøre."

Roy O. Shaw
Manitoba, Canada

Skolearbeid

Familien min har abonnert på *Den Enkle Sannhet* i en årrekke. Artikkelen "Malta — den lille øya som maktet det" som dere nylig trykte, var svært opplysende. Både min søster og jeg har hatt god bruk for mange av artiklene deres som hjelpemidler i skolearbeidet — stiler, klasseoppgaver, tentamensoppgaver og slikt.

Lars Mortensen
Buellton, California

Skillsmissens barn

I Brev til redaktøren i et tidligere nummer av *Den Enkle Sannhet* er det brev som kommenterer artikkelen "Skillsmissens barn". Jeg er selv en fraskilt mor som er gift med en fraskilt mann, og vi har begge barn fra tidligere ekteskap. Min tidligere ekte-mann betaler ikke barnebidrag. Jeg gir ham lov til å ha sønnene sine hos seg når han ønsker det, og han kan kjøpe hva han vil til dem uten å føle at han er nødt til det. Hvis de trenger noe jeg ikke kan skaffe dem, kjøper han det til dem uten å føle noe press.

Min nåværende ektemann har ikke sett de tre barna sine på to år, fordi hans eks-hustru forlanger et bidrag som han ikke har råd til å betale. Heller ikke har han råd til å engasjere advokat til å ta saken opp mot henne. Når han ringer for å få vite når han kan få være sammen med barna sine, er det aldri "beleilig", og derfor har han nå gitt opp forsøkene. Han er en "forsømt far", og barna hans blir fratatt sjansen til å treffe sin egen far. Jeg vil gjerne vite om det kan gjøres noe for å rette på dette.

A. Lawson
Jay, Oklahoma, USA

Solsjenitsyn

Hjertelig takk for at dere sendte meg en fotokopi av Aleksander Solsjenitsyns tale som han holdt i Guildhall i London 10. mai 1983 — "Gudløshet, det første skritt mot Gulag". Denne kopien av referatet i *London Times* kom som svar på min anmodning, en anmodning jeg ble inspirert til da jeg leste en henvisning til hans veltalende utsagn i bladet deres.

John B. Herbert
St. Louis, Missouri

Illustrasjoner

Bladet deres er et av de beste når det gjelder artikler om religion, politikk, økonomi og geografi. Farverike kart og grafiske fremstillinger er førsteklasses. Fakta og tall om mange land er svært interessante. Verdensbegivenheter, romfartsprogrammer, teknologi, den tredje verden og historisk økonomisk statistikk er virkelig utmerket fremstilt.

Jeg begynte å lese dette bladet i Kenya i 1970 eller kanskje enda litt før. Mange takk for at jeg hittil har fått *Den Enkle Sannhet* tilsendt gratis.

M.D. Parekh
Acton, England

Verden sett gjennom islams øyne

La meg få lov til å takke for den meget velbalanserte artikkelen "Verden gjennom islams øyne". Jeg har fått tilsendt *Den Enkle Sannhet* i flere år nå, og jeg må si at dette er første gang deres publikasjon bibeholder en upartisk og objektiv innstilling til islams sanne mening.

Salaheddin H. Horoz
Muswell Hill, England

Den sanne kirke

(Fortsatt fra side 23)

— gjennom Ambassador College bibel-korrespondansekurs og annen viktig litteratur som vi sender gratis på anmodning.

Mange som ikke var klar over at en av Guds egne vigslende prester kunne komme til dem, besvare spørsmål og forklare Bibelen, har

SLUTTET SEG TIL et av denne verdens kirkesamfunn. Du kan ikke SLUTTE DEG TIL Guds sanne Kirke — den Allmechtige Gud *innsetter deg* i den.

Men hvis du har spørsmål å stille om fellesskapet i menigheten, om læresetninger og skikker — eller om et hvilket som helst *annet* emne som har med menigheten, Bibelen eller *kristenlivet* å gjøre — så skriv

til meg. Jeg kan ikke lenger selv personlig komme og besøke deg (slik jeg gjorde før og skulle ønske jeg kunne fortsette med), men Gud har gitt meg mange som er virkelig kalt og utvalgt — og DE KAN BESØKE DEG.

Vurdér omhyggelig alle FAKTA i henhold til din egen Bibel — og ta så din avgjørelse og følg den vei GUD viser deg. □

MORGENDAGENS VIDUNDERLIGE VERDEN

Et blik ind i fremtiden

Forskere og statsmenn sier at det eneste håp om verdensfred er at en verdensregjering blir dannet. Men samtidig vedgår de at det er umulig for menneskene å danne en slik regjering. Er det da

ikke noe håp om at menneskeheten skal overleve?

For lenge siden kunngjorde en berømt person en løsning på verdens onder — en verdensregjering som vil

påtvinge fred og et rikt liv for alle. Men verden forkastet og undertrykket denne kunngjørelsen.

I lys av tilstandene i verden idag, er det livsviktig at vi straks gjenoppdager denne kunnskapen!

Vårt gratis hefte (på dansk) *Morgendagens vidunderlige verden — et blik ind i fremtiden* gir svært gode nyheter! Det viser hvordan løsningen på menneskets problemer om kort tid vil komme!

Du får et gratis eksemplar om du poster kortet i dette nummeret eller skriver til vår adresse nærmest deg. Det medfører ingen forpliktelser.

